

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

**Filozofická fakulta
Katedra politologie a evropských studií**

Kateřina Bromová

**Aktivista v politice: Samantha Power a lidskoprávní pojetí zahraniční politiky USA
v kontextu humanitárních krizí**

Bakalářská práce

Vedoucí práce: Mgr. Hynek Melichar, Ph.D.

OLOMOUC 2023

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně, na základě uvedených pramenů a literatury

V Olomouci dne 27. dubna 2023

Tímto bych ráda poděkovala Mgr. Hynku Melicharovi, Ph.D., za odborné vedení této bakalářské práce. Dále bych ráda poděkovala celé mé rodině za pevné nervy a podporu.

Obsah

ÚVOD.....	5
1. ZAHRAŇIČNÍ POLITIKA A LIDSKOPRÁVNÍ AKTIVISMUS – 90. LÉTA A PŘELOM STOLETÍ.....	7
1.1. G.H.W. BUSH A AMERICKÝ AKTIVISMUS PRO ZASTAVENÍ GENOCID	7
1.2. B. CLINTON A AMERICKÝ AKTIVISMUS PRO ZASTAVENÍ GENOCID.....	9
1.3. G. W. BUSH A AMERICKÝ AKTIVISMUS PRO ZASTAVENÍ GENOCID	10
2. PROFIL SAMANTHY POWER	13
3. HLAVNÍ MYŠLENKY A SYSTEMATICKÉ BODY SMÝŠLENÍ S. POWER – DISKURZ AKTIVISTKY	15
3.1. PROBLEMATICKÝ VZTAH SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH A ŘEŠENÍ HUMANITÁRNÍCH KRIZÍ.....	15
3.2. REALITA ŘEŠENÍ HUMANITÁRNÍCH KRIZÍ	19
4. PŮSOBENÍ SAMANTHY POWER V RÁMCI OBAMOVI ADMINISTRATIVY	27
4.1. REAKCE BYROKRATICKÝCH SLOŽEK NA HUMANITÁRNÍ KRIZE	27
4.2. PRAKTICKÉ PŘENESENÍ MYŠLENEK – PŘÍPAD LIBYE	30
4.3. PRAKTICKÉ (NE)PŘENESENÍ MYŠLENEK – PŘÍPAD SÝRIE	33
4.4. „G-WORD“ – PŘÍPAD ARMÉNSKÉ GENOCIDY	35
SEZNAM LITERATURY	38
ABSTRAKT	47
ABSTRACT	48

Úvod

Tato bakalářská práce se věnuje přechodu aktivisticky výrazné akademičky Samantha Power do toho politického prostředí tvůrců zahraniční politiky Spojených států amerických, které dříve razantně kritizovala za pasivitu při řešení humanitárních krizí a genocid. Aktivismus v politice je velice známou a diskutovanou tematikou, avšak přechod aktivisty do politiky a jeho vliv na danou politiku není mezi badateli často voleným tématem. Právě z tohoto důvodu bylo dané téma vybráno pro zpracování v rámci bakalářské práce. Velká část práce se soustředí na S. Power a její prosazování ideje humanitárních intervencí a snahu o zlepšení přístupu Spojených států amerických k humanitárním katastrofám. Tento koncept je nedílnou součástí akademických výroků S. Power a je také neustále diskutován politiky a napříč akademickou obcí.

Práce je členěna do čtyř kapitol. V první kapitole je stručně představeno lidskoprávní pojetí zahraniční politiky administrativ prezidentů George H. W. Bushe, Billa Clintona, George W. Bushe paralelně s vývojem aktivistických hnutí v daném období. V druhé kapitole je krátce představena zásadní osobnost této práce, S. Power. Třetí kapitola prezentuje aktivistické myšlenky a koncepce S. Power vymezující se vůči postupům výše uvedených prezidentských administrativ, především administrativy B. Clintona. Do této kapitoly jsou také začleněny myšlenky či návrhy změn, které S. Power považovala za důležité pro ustanovení nového postoje Spojených států amerických vůči humanitárním krizím. V poslední kapitole jsou myšlenky začleněny do kontextu působení S. Power v administrativě B. Obamy.

Cílem je sledování akademických myšlenek S. Power a také toho, jakým způsobem se tyto myšlenky promítly do počínání administrativy 44. prezidenta Baracka Obamy.

Pro účely práce byla stanovena tato výzkumná otázka: ***Do jaké míry byla S. Power schopna prosadit své akademické myšlenky v rámci Obamovy administrativy?***

Literaturu a prameny využití k vypracování práce tvoří převážně akademické články, knihy nebo zaznamenané verbální výstupy S. Power. Jedná se o výstupy v rámci edukačních či debatních panelů, a také osobní rozhovory. S. Power napříč lety vystupovala na předních amerických univerzitách, humanitárních konferencích, a také na půdě OSN. Články psané pro deník New York Times, které jsou součástí práce, pochází z aktivistických let S. Power. V těchto článcích se S. Power vymezuje vůči postupům tehdejších prezidentských administrativ. I když jsou v rámci práce ústředně vymezené jiné události, myšlenky vyjádřené v těchto textech jsou zásadní pro zmapování myšlenkové a rétorické kontinuity. Ústředním zdrojem pro vypracování práce a pro vytvoření teoretického rámce je *A Problem from Hell*:

America in the Age of Genocide (Power, 2013), jež je oceněna Pulitzerovou cenou. Pro vypracování práce byly využity i biografie. Nejedná se pouze o autobiografii S. Power *An Education of An Idealist* (Power, 2021), ale také články či autobiografie jejích spolupracovníků, které doplňují kontext, jenž není jinak dohledatelný. Práce také čerpá ze zdrojů, jakými jsou například archivy webových stránek administrativy B. Obamy. Pro doplnění dobového kontextu a vývoje aktivistického prostředí byly do práce dle potřeby zařazeny také další akademické texty, například od docentky Claire Apodaca, která se v rámci své politologické práce specializuje na lidská práva.

Práce je zpracovaná kvalitativní metodou, konkrétně se jedná o diskurzivní analýzu. Zkoumané reálie diskurzivní analýzy jsou zasazeny do konkrétních případů na základě jejich podobnosti. Smyslem tohoto postupu je přiblížení problematiky a lepší systematizace jednotlivých myšlenek.

1. Zahraniční politika a lidskoprávní aktivismus – 90. léta a přelom století

V této kapitole bude stručně představeno postavení lidských práv v zahraniční politice Spojených států amerických v 90 letech a na počátku 21. století. Dále bude představena lidskoprávní politika tří prezidentů tohoto období, jmenovitě G.H.W. Bushe, Billa Clintona a G.W. Bushe. Do této kapitoly bude zařazen i vývoj lidskoprávního aktivismu na území Spojených států amerických.

V 90. letech dochází k mnoha sociálním, politickým a ekonomickým změnám, a to především vlivem proměny politického prostředí způsobené rozpadem Východního bloku a ukončením, dlouhotrvající dekády Studené války. Proces demokratizace v 90. letech byl mnohým více paralelní s rozvojem lidských práv a jejich prioritizaci. Důkazem toho byla například světová lidskoprávní konference v roce 1993, během níž došlo ke znovu potvrzení univerzálnosti lidských práv (Dalpino, 2000). Současně také dochází k proměně bipolárního mezinárodního prostředí multipolární, díky čemuž dochází k ukončení omezení sféry vlivu demokratických států, v rámci ochrany lidských práv v rozvojových a konflikty zatížených zemích (Dietrich, 2006; 272).

1.1. G.H.W. Bush a americký aktivismus pro zastavení genocid

Očekávání, že dojde k radikálnější proměně postavení lidských práv v zahraniční politice však vezme za své již, za administrativy prvního „poválečného“ prezidenta. G.H.W. Bushe, tedy mezi lety 1989 a 1993 Jeho zahraničněpolitická rétorika se lidských práv dotýkala, avšak administrativa nepodnikala zásadní kroky, které by lidská práva uplatňovaly v praxi. Administrativa se vypořádávala s iráckou situací, kdy během působení administrativy Ronalda Reagana došlo ke genocidě iráckých Kurdů (1988-89). I přes zločin tohoto rozsahu, nedošlo k izolaci Iráku v rámci zahraniční politiky, a to kvůli vidině profitu amerického byznysu v zemi (Power, 2013; 232). Spojené státy americké se dokonce odmítly podílet v roce 1989 na rezoluci Rady OSN pro lidská práva volající po vyslání speciálního zpravodaje, který by zmapoval lidskoprávní situaci v Iráku. Bushova Administrativa nikdy veřejně neodsoudila násilnou relokační Kurdských obyvatel (Power, 2013; 234).

Bushova pragmaticky postupující administrativa neměla jako primární cíl zajistit ochranu lidských práv ve světě. Zahraniční politika se spíše zabývala udržením globální stability. Možnost, že by zapojení Spojených států do jakékoliv lidskoprávní krize tuto stabilitu narušil, byla pro tuto administrativu nepředstavitelná a riskantnost takového kroku

neakceptovatelná. Administrativa podnikala především takové kroky, u nichž si byla jistá, že nebudou mít enormní politický či ekonomický dopad buď na domácí politiku, nebo na národní zájmy země. Jak docentka Clair Apodaca popisuje ve své knize, postupy prezidenta Bushe byly založeny na ideji: „*Pokud by měla být lidská práva prosazena, muselo by jít o výhodnou situaci pro Spojené státy americké*“ (Apodaca, 2006; 134).

Změna postoje vůči Iráku nastala po válce v Zálivu, kdy Spojené státy americké vedly operaci OSN Operation Provide Comfort, během níž kurdským uprchlíkům stavějícím se proti vládě Saddáma Husejma, kterým hrozila další vlna chemických útoků, poskytovaly humanitární pomoc (jídlo, pitná voda, léky a zázemí) (Haulman, 1997). Tuto operaci S. Power komentovala následovně „*Operation Provide Comfort byla nejvíc slibným indikátorem, toho, co by po-studenoválečný svět mohl znamenat pro předcházení genocid. Bezprecedentní intervence do vnitřních záležitostí suverénního státu z humanitárních důvodů*¹.“ (Power, 2013; 241).

Důležité je v rámci tématu sledovat nejen působení administrativy, ale také v této době probíhající proměny aktivistického prostředí. Právě v tomto období dochází k počátečním aktivistickým impulsům mezi jednotlivými akademiky. Do období od počátku 80. let do poloviny 90. let se mapuje počátek hlubšího studia problematiky genocidy napříč odborníky na humanitní vědy. Tito interagující jednotlivci, podílející se na společných vědeckých člancích se postupem času začali během svého studia paralelně zabývat i aktivismem. Avšak pouze malá část z nich vyzývala mezinárodní komunitu k tomu, aby zločiny a genocidu zastavila (Totten, Theriault, Von Joeden-Forgey, 2017; 205). Samotný aktivismus byl však na území Spojených států amerických politizován až při nástupu do funkce prezidenta Clintona. V téže době začala vznikat první aktivistická hnutí.

---

¹ Originální znění citace: *Operation Provide Comfort is the most promising indicator of what the post-Cold War world might bring in the way of genocide prevention. Unprecedented intervention in the internal affair of a state for a humanitarian reasons.*“ (Power, 2013; 241).

1.2. B. Clinton a americký aktivismus pro zastavení genocid

Změna přístupu k lidskoprávní politice a naslouchání aktivistům měla nastat právě s příchodem administrativy prezidenta B. Clintona. Zástupce demokratické strany byl již ve své volební kampani velmi kritický k přístupu, který zaujal jeho předchůdce G.H.W. Bush k šíření demokracie a začlenění ochrany lidských práv do zahraniční politiky (Apodaca & Stohl, 1999; 186).

Rétoricky byl přístup prezidenta Clintona a jeho administrativy mnohem liberálnější a bylo avizováno, že postupy v zahraniční politice by neměly být odkloněny od morálních principů americké společnosti. Clinton sám prohlásil: *“Zahraniční politika Spojených států amerických nemůže být oddělena od morálních principů sdílených většinou Američanů. Nesmíme ignorovat, jak některé vlády zacházejí se svými vlastními občany.”* (Clinton, 1991.). S touto podobou rétoriky na samém počátku působení Clintonovy administrativy, panovala mezi advokáty pro lidská práva pozitivní nálada. Po svém nástupu do funkce se prezident Clinton začal obklopotvat jedinci pohybujícími se právě v prostředí ochrany lidských práv. Prezident Clinton do řad své administrativy zapojoval i významné lidskoprávní advokáty jako byl např. John Shattuck (Secretary of State for Democracy, Human Rights and Labor), který byl členem představenstva Amnesty International. Clintonova administrativa také navázala kontakty s lidskoprávními NGOs a naslouchala jejich připomínkám a komentářům k daným lidskoprávním problematikám (Apodaca, 2006; 137). Jako prioritní byly v rámci zahraniční politiky vytyčeny body: Multilateralismu mezinárodní spolupráce, šíření demokracie a rozvoj tržní ekonomiky (Haass, 1997)

Nakonec však prezident B. Clinton své postavení vůči globálním krizím změnil. Clintonovo působení a zapojení lidských práv do americké zahraniční politiky bylo v konečné fázi poraženo. Došlo totiž na rozhodování mezi lidskoprávními a ekonomickými zájmy země. Humanitární intervence, které administrativa podnikala, spíše zapadaly do jejich konceptu rozvoje tržní ekonomiky, směřující k vytvoření nových ekonomicky stabilních partnerů (Apodaca, 2006; 162).

Tak, jako předchozí Bushova administrativa zdělila Irácký problém, zdělila Clintonova administrativa problém bosenský.

Prezident Clinton sice odsuzoval utrpení Bosňanů hlasitěji než jeho předchůdce, ale i přesto neintervenoval (Power, 2013; 304). Válečný konflikt nakonec eskaloval do genocidy v Srebrenici obdobně jako občansko-válečný konflikt v africké Rwandě. V obou případech nebyla administrativa i přes dostupné informace o masakrech a zločinech, které byly na tamních

lidech páchány, ochotna konat (Lynch, 2015). Nečinnost B. Clintona v Bosně a Hercegovině následně vyvrcholila vlnou aktivismu v rámci byrokratického aparátu administrativy. Pouze kvůli této jediné genocidě ze všech, které proběhly ve 20. století, došlo k rezignaci vládních činitelů (Power, 2013; 284-6, 509). Intervence ze strany Spojených států amerických se spojeneckou aliancí NATO přišla, jak už bylo zmíněno, až v roce 1995 v Bosně a Hercegovině a o čtyři roky později v roce 1999 v Kosovu.

Právě v období působení Clintonovy administrativy lze sledovat první pokusy o vytvoření hnutí či skupin vyslovujících se proti genocidě. Tyto skupiny také na poli americké politiky lobovaly za její zastavení (Totten, Theriault, Von Joeden-Forgey, 2017). V tomto období byly aktivistické skupiny zakládány na univerzitách a v komunitách zcela zásadní pro proti-genocidní hnutí. Students against Genocide Coalition (SAGE) a American Committee to Save Bosnia (ACSB) byly studentské organizace, které tento aktivismus odstartovaly. Značnou část studentské aktivistické základny tvořila skupina studentů židovského původu, která spatřovala paralely mezi těmito evropskými genocidami. Právě tito aktivisté byli schopni vytvořit legislativní tlak pro pomoc válečným obětem a také se snažili edukovat své spoluobčany o genocidě v Bosně a Hercegovině. Primárním cílem hnutí bylo přinutit vládu Spojených států amerických zakročit a zastavit masové vraždění a následně vyvolat právní stíhání a potrestání jejich iniciátorů (Fink, 1996; 316-17).

Aktivistické skupiny, lobbující za stejný cíl, se však potýkaly s různorodými názory na to, jakým způsobem vytyčeného cíle dosáhnout. Pacifističtí a protiváleční aktivisté odmítali jakékoliv vojenské zapojení Spojených států amerických do probíhající humanitární krize (Fink, 1996; 325). Jasný vzestup aktivity bylo možné sledovat i v mediálním prostoru. Jedněmi z předních novinářů byli Anthony Lewis a William Safire, kteří psali pro deník New York Times. Novináři, aktivisté, ale také diplomaté zesílili svůj nátlak na Clintonovu administrativu, a to především po jejím selhání v Srebrenici (Power, 2002c; 56:20; Power, 2013; 430).

1.3. G. W. Bush a americký aktivismus pro zastavení genocid

V roce 2001 nastupuje do prezidentské funkce G.W. Bush a jeho zahraniční politiku hned z kraje mandátu definují události z 11. září, kvůli kterým následně vyhlásil globální boj proti terorismu. Ten měl zásadní vliv na budoucí směr zahraniční politiky Spojených států amerických, a to nejen za působení Bushovy administrativy, ale i v následujících několika letech. Především válka v Iráku vytvořila zásadní precedens pro nahlížení nejen spojenců z ostatních zemí, ale i amerických občanů na vojenské zapojení Spojených států amerických do cizích zemí.

(Apodaca, 2006; 166) Administrativa se musela vypořádat s první genocidou během 21. století v Západním Darfúru (HRW, 2005).

Stejně jako během genocidy v Bosně a Hercegovině jako první se aktivisticky mobilizují studenti na vysokých školách. Genocide Intervention Network NGO založena studenty vysoké školy Swarthmore College, se snažila informovat širokou veřejnost o zločinech páchaných na obyvatelích Darfúru a vést je k občanské mobilizaci a dožadování se odpovědi od americké vlády (Jensen, Spiegel, 2007; 849). Další významné studentské hnutí STAND bylo založeno v roce 2004 poté, co prezident Bush nazval Darfur genocidou. Toto hnutí vzniklo na půdě univerzity v Georgetownu a dodnes funguje jako mezinárodní síť studentských hnutí, která se pokouší vyvíjet tlak na vládní činitele, aby zasáhli, pokud dojde k humanitárním krizím (STAND, n.d.).

Během Darfúru bylo možné sledovat i angažovanost amerických mainstreamových celebrit jako například George Clooneyho, ale také politických osobností, jako například tehdejšího senátora B. Obamu a členky sněmovny reprezentantů Nancy Pelosi a významných lidskoprávních aktivistů jako Elieho Weisela, držitele Nobelovy Ceny za mír. Všichni zmiňovaní se zúčastnili protestu, který proběhl 30. dubna 2006, a skládal se z celkem 20 akcí napříč Spojenými státy americkými. Akce byla sponzorována jedním z dalších nově vzniklým hnutím Save Darfur Coalition, které se skládalo z více jak 160 organizací (Chmela, 2006). Dochází k vzniku „grassroots hnutí“² s ideologií založenou na formující se doktríně Responsibility to Protect (R2P), ale také na tezích Samantha Power z knihy *A Problem From Hell*, kde popisuje selhání amerických vlád, napříč 20. století, zabránit genocidám (Jensen, Spiegel, 2007; 847-49).

Samotná S. Power se vyjádřila svůj pohled na lidskoprávní aktivismus v 90. letech 20. století. Upozorňuje na pomalu vznikající trend v tomto odnoží aktivismu „*Pravda je taková, nebo byla, že během 20. století, mezitím, co jsme vyvíjeli hnutí za ohrožená zvířata, tak jsme neměli hnutí za ohrožené lidi*“³ (Power, 2008d; 2:30). Tato citace odkazuje na příběh, který S. Power vyprávěla ohledně stavu aktivistického zapojení během genocidy ve Rwandě. Jediné, čeho se aktivisté té doby dovolávali, byla záchrana ohrožených opic a goril nikoliv samotných občanů Rwandy (Power, 2008d; 2:00).

---

² Definice „grassroots hnutí“ = Grassroots organizace jsou primárně složeny z občanů, kteří prosazují určitý agendu pro změnu na lokální, národní či mezinárodní úrovni. (zdroj: <https://www.unhcr.org/innovation/grassroots-organizations-are-just-as-important-as-seed-money-for-innovation/>)

³ Originální znění citace: *The truth is or was – in the 20th century, that while we had or were developing endangered species movements, we didnt have endangered people movement.*“ (Power, 2008d; 2:30)

Naopak v 21. století spatřuje změnu především v případě genocidy v Darfúru a reakcí studentů na kampusu amerických univerzit. S. Power je přesvědčena, že právě oni dali vzniknout hnutí pro „*ohrožené lidi*“, které chybělo v 20. století – S. Power konstatuje, že díky aktivistickému tlaku těchto hnutí na politiky vznikl precedens, že budou jedinci politicky perzekuováni za to, že nechají proběhnout genocidu (Power, 2008d, 4:50).

2. Profil Samantha Power

Takto označil prezident B. Obama S. Power během jejího jmenování do pozice velvyslankyně Spojených států amerických u OSN: „*Jedna z nejvýznamnějších myslitelek v oblasti zahraniční politiky. Ukázala nám, že mezinárodní společenství má morální odpovědnost a hluboký zájem na řešení konfliktů a obraně lidské důstojnosti.*“⁴ (Obama, 2013; Broadwell, 2013).

Právníčka, akademička, reportérka a lidskoprávní aktivistka. Všechna tato přízviska se pojí se jménem Samantha Power. S. Power se narodila 21. září 1970 v hlavním městě Irsku, Dublinu. V devíti letech se s částí své rodiny přestěhovala do Spojených států amerických, kde studovala na prestižních amerických univerzitách. S. Power svá studia započala na univerzitě Yale, kde získala titul B.A. V dalších letech se pak věnovala studiu J.D. na Harvard Law School, kde následně působila jako profesorka (Power, 2021).

Svou profesní kariéru S. Power započala jako válečná reportérka. V rámci své práce navštívila místa jako je Východní Timor, Kosovo, Rwanda a v neposlední řadě Bosna a Hercegovina. Právě o krutostech páchaných na tamních obyvatelích následně psala. Zmíněné zkušenosti měly silný dopad na její aktivistickou kariéru. V roce 2002 S. Power publikuje kriticky oceňovanou knihu *A Problem From Hell: America in the Age of Genocide*. Na knize pracovala dle vlastních slov přes 6 let a v rámci jejího psaní komunikovala s přeživšími a tvůrci zahraniční politiky, členy NSC a ve spolupráci s National Security Archive, díky kterým měla přístup odtajněnými dokumentům (Power, 2002c; 12:00). Díky této knize se také poprvé setkává s tehdejším senátorem Barackem Obamou. B. Obamu ihned zaujaly její akademické názory na poli kritiky zahraniční politiky Spojených států amerických.

S. Power je také spoluzakladatelkou Carr Center for Human Rights v Kennedy Harvard Law School a členkou poradců NGO Genocide Watch. (Genocide Watch, n.d. ; Power. 2021). S. Power byla od roku 2005 členkou týmu tehdejšího senátora B. Obamy, jako jeho poradkyně v kontextu lidských práv. A později se podílela i na jeho volební kampani během jeho prvního volebního období. Po nešťastné poznámce na účet tehdejší protikandidátky v demokratických primárkách, Hillary Clinton, z kampaně odstoupila (McAskill & Goldenberg, 2008). Do administrativy znovu nastoupila jako členka National Security Council (NSC) v roce 2009. Součástí rady byla až do roku 2013. V druhém volebním období byla prezidentem jmenována americkou velvyslankyní při OSN (2013-2017). V současné době S. Power působí

---

⁴ Originální znění citace: „*One of our foremost thinkers on foreign policy. She showed us that the international community has a moral responsibility and a profound interest in resolving conflicts and defending human dignity.*“ (Obama, 2013).

v administrativě prezidenta Joea Bidena, a to v čele Agentury Spojených států amerických pro mezinárodní rozvoj (USAID) (Power, 2021).

3. Hlavní myšlenky a systematické body smýšlení S. Power – diskurz aktivistky

V následující kapitole budou představeny myšlenky, které S. Power proslavily jako akademičku a aktivistku v rámci kritiky zahraniční politiky. Kapitola se bude zaměřovat na zásadní kritiku zásadních bodů bývalých administrativ a představí jejich konceptualizaci. V návaznosti na ni pak představeno řešení S. Power a několik základních tezí. Tyto teze budou následně prověřovány v analytické části bakalářské práce, kde se budou zasazeny do kontextu počínání Obamovy administrativy a samotné S. Power. I přesto, že je zásadní část akademické kariéry S. Power založena na kritice zahraniční politiky USA, důležitou součástí jejich výroků je taktéž potenciál Spojených států amerických, týkající se schopnosti prosazovat změny na poli mezinárodní politiky společně se schopností Spojených států diktovat směr, jímž by se při řešení humanitární katastrof měly vydávat ostatní demokratické státy.

V následující kapitole je představen postoj, jenž S. Power vůči tomuto vlivu a jeho potencionálním využití zaujímá. Velká část kritického smýšlení S. Power je popsána právě na tezích z knihy *A Problem from Hell*. Své myšlenky S. Power pravidelně prezentovala a rozebírala během edukačních a debatních panelů. Všechny dostupné informace zpracované pro tuto část bakalářské práce pochází z let 2002 až 2008.

3.1. Problematický vztah Spojených států amerických a řešení humanitárních krizí

S. Power na nečinnost a pokusy jednotlivců v rámci systému aplikuje své vlastní koncepty „*Upstanders and Bystanders*“, tedy „Zastánci a přihlížející“. Skrze tuto optiku S. Power nahlíží na celý systém americké zahraniční politiky a její tvůrce. R. V rétorické rovině se jedná o zásadní součást jejího aktivistického diskurzu. 3. února 2002 S. Power debatovala v rámci Kennedy Library Forum v panelu *Bystanders to Genocide*, během něhož označila americkou společnost za „přihlížející“ genocidě. „Přihlížející“ se společnost stává tehdy, zaujme-li neutrální postoj vůči zločinům proti lidskosti, nenarušení suverenity státu, který páchá zločiny na svých občanech, případně udržuje-li diplomatické dekorum, které je již v dané situaci nevhodné a nesměřuje k jejímu řešení.

Naopak „zastánce“ S. Power vnímala jako jednotlivce, kteří se vzepřeli status quo nastavenému systémem a byli ochotni riskovat třeba i svou vlastní kariéru pro vyjádření podpory, dle jejich názoru, správnému postoji. S. Power jako příklad „zastánců“ uvádí v průběhu *A Problem From Hell* řadu jednotlivců. Z Clintonovy administrativy se jedná

například o Williama Proxmire, který přednášel americkém Senátu každý den jeden proslov týkající se ratifikace Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidy z roku 1948. Spojené státy americké ratifikovaly tuto úmluvu 40 let pod jejím sepsání (Power, 2002; 22:40). S. Power dále vyzdvihuje především odkaz Raphaela Lemkina, který jako první přišel s pojmem „genocida“ a zasloužil se o její ukotvení v mezinárodním právu. R. Lemkin je v diskurzu S. Power jedním z předních „zastánců“ (Power, 2013; 47-61). V neposlední řadě pak S. Power představuje senátora Boba Dola, který byl v 90. letech oddaný aktivistické zahraniční politice v kontextu Balkánu (Power, 2013; 422). S. Power prostřednictvím své práce vyzývá občany a politické aktéry k zaujetí pozice „zastánců.“ Příkladem takové výzvy může být její úvodní řeči k přednášce „*America and the Age of Genocide*“ na Kalifornské Univerzitě. Během této přednášky S. Power studenty vyzvala k tomu, aby se stali „*zastánci ve světě plném přihlížejících.*“ (Power, 2003, 6:10-6:24).

S. Power nevnímá americkou nečinnost jako zanedbání a opomíjení dostupných informací, ale jako přímé a vědomé rozhodnutí nekonat (Power, 2013; 508). Jedním z prvních možných ospravedlňujících argumentů, které S. Power vyvrací, je přístup „*we didn't know*“. S. Power rezoltně odmítá argument toho, že by vládní nebyli činitelé dostatečně informováni o probíhajících zločinech. S. Power připouští možnou určitého omezení dostupnosti informací, avšak upozorňuje na již zmiňovaný fakt, že v 90. letech docházelo k novinářské aktivitě, která toto dění do značné míry pokrývala (Power, 2013; 505). Stejně tak byly již ve zmiňované dostupné videozáznamy přímo z místa činu. S. Power se pro podložení svého tvrzení odvolává na video zachycující vražedný útok na mladého Tutsie ve Rwandě. (Power, 2004a; 19:40-20:00). I přesto, že zástupci administrativy nedisponovali detailními podrobnostmi týkajícími se veškerého dění je S. Power přesvědčena o tom, že měli k dispozici dostatečné množství informací. (Power, 2013; 504).

Jeden z možných reakčních mechanismů v případě probíhající genocidy, byl přístup rétorického odkazování se na charakterovou ambivalenci genocidní činnosti. S. Power kritizuje přístup vysoce postavených úředníků, kteří přistoupili na úhel pohledu, „*blame-the-victim*“, který v podstatě implikuje to, že zločiny stejného rozměru páchají osoby, které jsou všeobecně považovány za oběti. V takovém vnímání situace tedy neexistuje nevinná strana a útoky musí skončit z obou stran (Power, 20013; 307). Tuto kritiku S. Power demonstruje na argumentaci Clintonovy administrativy během války v Bosně a Hercegovině. Ministr zahraničních věcí Christopher Warren přednesl 18. května 1993 řeč před Výborem Sněmovny reprezentantů Spojených států amerických, během níž naznačil, že, tak jak se Srbové dopouštěli genocidy na Bosenských muslimech a Chorvatech, tak se Bosenští muslimové a Chorvaté dopouštěli

genocidy na Srbech. To je vyvráceno studií CIA, na níž S. Power v „*A Power v Problem From Hell*“ odkazuje. Studie připouští smrtelnou odbojovou činnost obětí, avšak tyto případy není možné srovnávat, a to nejen z hlediska rozdílu dostupných prostředků obou stran, ale také z hlediska celkového rozsahu útoků. Podle výše uvedené studie CIA bylo 90 % zločinů spácháno srbskou stranou (Power, 2013; 309-10; Power, 2002b; 29:00).

Problematika rétoriky a správného diskurzu u zločinů této velikosti tkví již v samotné neochotě vládních činitelů a tvůrců politiky nazvat dané situace jejich pravými jmény. Jen samotné označení události slovem „genocida“ vytváří morální a právní rámec zavazující Spojené státy americké k podniknutí konkrétních kroků pro zastavení genocidy a potrestání jejích viníků, a to na základě Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocida (Power, 2002, a). Lingvistická podstata slova genocida byla v minulosti nahrazena slovy jako je „tragédie“ a „občanská válka“ (Power, 2013; preface). S. Power kritizuje to, do jaké míry jsou vládní složky schopné vyhnout se užití slova genocida: „Clintonova administrativa strávila více času manévrováním okolo použití termínu genocida, než využitím prostředků pro záchranu životů (Rwanda)“ (Power, 2004b).

Prvním krokem vedoucím k proměně politické reakce na humanitární katastrofu, jakou je genocida, je dle S. Power přijetí samotné podstaty a existence genocid. S. Power ve svých promluvách a knihách tvrdí, že pro občanskou společnost, ale i politiky samotné, je myšlenka genocidy, a to především v kontextu moderní doby, často neuchopitelná. S. Power tvrdí, že bylo lidstvo tento jev historicky schopno přijmout především v rámci tragického odkazu holokaustu, avšak není schopné akceptovat skutečnost, že ke genocidě dochází i v „moderní době“ (Power, 2002b; 1:22:00).

S. Power zároveň v kontextu odkazu holokaustu upozorňuje na to, že není možné na základě tragédie těchto rozměrů otálet s pojmenováním zločinu genocida, tak dlouho, aby stihlo dojít k násilné likvidaci určité části obyvatelstva. S. Power argumentuje faktem, že kdyby k takovému to poměrování došlo, jakákoliv preventivní činnost by byla opožděná a Spojené státy americké musí reagovat na prvotní upozornění možné genocidy urgentně (Power, 2002b, 5:00).

Uznání genocidy by mělo být i přes možné poškození vztahů s danou zemí, která genocidu koná či konala. S. Power odkazovala na problematiku uznání Arménské genocidy. V roce 2007 během své přednášky S. Power přiznala, že uznání této genocidy americkým prezidentem by krátkodobě poškodilo vztahy Spojených států amerických s Tureckem (Power, 2007c; 1:03:00). Ale v tomto sporu by dle S. Power Spojené státy americké měly lepší východní pozici než Turecko. To S. Power argumentovala na faktu, že Turecko bylo třetím největším

recipientem americké asistence⁵ (Power, 2021; 320). Jako definitivní řešení této problematiky S. Power vidí, že by se nový prezident měl definitivně vyjádřit k této problematice hned v počáteční fázi svého prezidentského období. Odkládání by mohlo vést k znevýhodnění americké pozice vůči Turecku. A to především na základě narůstající závislosti států na zemi kvůli konfliktu v Iráku. Spojené státy americké využívají dráhu letecké dopravy přes turecké území a také značný objem tureckého paliva pro chod americké armády (Power, 2007b).

V kontextu nejen historického precedentu, ale také novodobého postavení Spojených států amerických vůči genocidám vnímá S. Power jako jeden z primárních zdrojů nečinnosti imperativ národních zájmů. Jedním ze zásadních argumentů, které S. Power předkládá je přesvědčení o tom, že vrchní tvůrci politiky neviděli genocidu a masové vraždění lidí v cizině, jako zásadní americký zájem (Power, 2007a; 20:40). V historii dokonce došlo na situace, během nichž Spojené státy americké genocidní režimy přímo, či nepřímo finančně podporovali (Power, 2013; 504). Národní zájmy hrály podle S. Power zásadní roli také v případě Bosny a Hercegoviny a Rwandy. Toto tvrzení je podpořeno faktem, že v porovnání s rwandskou genocidou věnovala široká veřejnost i vládní činitelé větší pozornost genocidě v Bosně a Hercegovině (Power, 2007c, 18:30). S. Power uvádí, že jednou z příčin tohoto zvýšeného zájmu mohl být fakt, že se jednalo o bělochy žijící na evropském kontinentě. S. Power odkazovala také na skutečnost, že zmíněná situace v evropském kontextu vyvolávala pro mnohé vzpomínky na krutosti páchané v dobách holokaustu (Power, 2007c; 20:00). Evropa byla pro Spojené státy americké mnohem větším strategickým spojencem a problematika se tedy citelně dotýkala nejen evropských politických národních zájmů, ale také těch amerických (Power, 2006b; 54:20). Zájem států znásobil právě fakt, že šlo o více politicky motivovaný problém. S. Power tvrdí, že právě politické zájmy byly tím faktorem, který výrazně napomohl podniknutí konečné intervence. Pokud by se jednalo „pouze“ o akt páchání genocidy na občanech cizí země, motivace k zásahu by velmi pravděpodobně nebyla tak silná (Power, 2007a; 20:00-30).

V případě Rwandské genocidy se však jednalo o krizi odehrávající se na africkém kontinentě. S. Power byla přesvědčena, že právě ekonomická nelukrativnost a nízká plynoucí nezákladnost pro naplňování domácích zájmů Spojených států amerických Rwandy byla jedním ze zásadních faktorů ovlivňujících přístup Spojených států amerických k celé situaci. Země nebyla pro Spojené státy americké důležitá ani z hlediska geografického. Rwanda nesousedí s žádným státem, který by byl pro domácí fungování Spojených států amerických zásadním

---

⁵ Jak bylo avizováno tato kapitola je složena z poznatků od roku 2002 po roku 2008. Jde však o doplňující informaci vztahující se, k té době. A díky charakteru informace nedošlo k proměně či úpravě. Proto je použitý zdroj od Power z 2019.

způsobem významný (Power, 2006b; 31:00-31:40).⁶ Na neintervenci Spojených států amerických je tedy možné nahlížet optikou diplomatickou, ekonomickou a také optikou vojenskou. Poslední ze zmiňovaných plyne z geografické, a tudíž i politické (ne)signifikantnosti Rwandy z pohledu Spojených států amerických.

Během jednoho ze mnoha edukačních panelů o americké nečinnosti v dobách genocid, tohoto konkrétně konaném pro studenty Univerzity Yale v roce 2004, se S. Power vyjádřila k aktuální situaci v Uzbekistánu.: *„V Uzbekistánu, s nímž jsme nadále ve spojení v zájmu možnosti využívat jejich základny pro vstup do Afghánistánu a dalších zemí Střední Asie, byli minulý měsíc jejich vládou zřejmě uvařeni lidé k smrti“*⁷ (Power, 2004a, 18:50).

3.2. Realita řešení humanitárních krizí

S. Power napříč svými akademickými výstupy představuje seznam možných „nástrojů ze sady nástrojů“⁸, které by měly vládní úředníci a političtí činitelé v rámci zahraniční politiky mít k dispozici. S. Power kritizovala administrativy Spojených států amerických za to, že napříč proběhlými humanitárními krizemi nevyužily potencionálních nástrojů, které měly jako velmoc k dispozici, především i těch menšího rozsahu, které mohly na začátku podchytit krize, než bude „nutné“ intervenovat nákladnými nástroji. Diplomatické, ekonomické i vojenské nástroje nebyly v průběhu dvacátého století (téměř) nikdy využity a jak S. Power sama popisuje *„sborník na nástroje zůstal uzavřený“* (Power, 2007a; 24:00). S. Power tvrdí, že reálnou obavou tvůrců politiky v kontextu využívání nástrojů pro zastavení genocidy byl scénář, který předpokládal, že dojde k použití jednoho diplomatického nástroje, který po určité době přestane být efektivní a Spojené státy americké budou následně nuceny více prohlubovat svou účast v daném konfliktu. S. Power tento strach odkazuje na „Viet-malia syndrom“. Tedy na představu, že neexistuje nic jako „malé intervence“ (Power, 2007a, 25:50-26:50).

S. Power poukazuje i na fakt, že argumentace válkou ve Vietnamu byla jednou z nejspolehlivějších pro snížení společenské podpory pro jakoukoliv intervenci (Power, 2013; 284). Spojení státy americké byly často velice opatrné v jejich angažovanosti, a to především kvůli obavám z případných ztrát lidských životů. S. Power konstatovala, že je intervence ze strany Spojených států amerických pravděpodobnější v případech, kdy jsou do dané

---

⁶ Tato informaci je veřejně dostupná díky Freedom of Information Act: <https://www.foia.gov>

⁷ Originální znění citace: *„People were apparently boiled to death by their government last month in Uzbekistan by the government that we remain aligned with in the interest for being able to use their bases for entry into Afghanistan and elsewhere in Central Asia“* (Power, 2004a, 18:50).

⁸ „Nástroje ze sady nástrojů“ (Překlad Power často používané fráze „tools in the toolbox“)

problémové situace přímo zapojení američtí občané (Power, 2013; 305). S. Power také kritizovala „štit suverenity“, který vytváří alibi pro státy vojensky nezasahovat do území cizího státu. S. Power upozorňuje na fakt, že při národním zájmu motivované intervencí tento štit dále nepředstavuje překážku (Power, 2002d, 1099).

Pokud už tedy Spojené státy americké často využily konkrétních nástrojů ze sady nástrojů, S. Power kritizovala špatně zvolené dostupné nástroje na řešení konkrétní situace. Příkladem právě této špatné aplikace S. Power uvádí při využití diplomatických nástrojů. Ty jsou dle jejího názoru nedílnou součástí nástrojové výbavy zahraniční politiky sloužící k zabránění zabránění masovým vraždám a genocidám. V určitém okamžiku však přestalo diplomatické vyjednávání představovat efektivní prostředek pro zastavení či dokonce odvrácení těchto zločinů. Dle S. Power se diplomatická vyjednávání a prostředky, zejména v 90. letech, a především Bosně a Hercegovině, stala nástrojem pouze oddalujícím masové vraždy, nikoliv prostředkem vedoucím k jejich úplnému zastavení (Power, 2002c; 13:40-14:30).

Toto tvrzení lze demonstrovat na vyjednávání tehdejšího ministra zahraničí Warrena Christophera se Srby. S. Power cituje jeho odhodlání přinést „*plnou sílu americké diplomacie pro nalezení mírového řešení*“. Součástí této diplomacie nebyly žádné reálné hrozby, ani nátlakové výhrůžky perzekucemi, které by Srby nutily ke stažení /k ukončení jejich činnosti (Power, 2013; 296). Stejně tak prezident Clinton tímto tedy navázal na nekonfrontační politiku svého předchůdce a Srbské agresory nadále mírnil pouze rétoricky. Jak S. Power uvádí Srbové se v New York Times nechali slyšet, že se vzhledem k neúspěchu na Haiti a v Somálsku americké intervence nikterak neobávají (Power, 2013; 322). Zaujmutí pouze diplomatického postavení nemělo v konečné fázi dostatečný vliv na odvrácení tragédie.

Jak už bylo avizováno, existují přitom další možné prostředky a postupy, které mají Spojené státy k dispozici. Níže uvedený seznam „nástrojů ze sady nástrojů“ je vytvořen z výpisu konkrétních nástrojů jmenovaných samotnou S. Power. Nejedná se nutně o originální inovativní nápady S. Power, ale jde o konceptualizaci, kterou díky svému přesvědčení považuje za ideální. Power tyto nástroje rozděluje do dvou kategorií. Jako první uvádí všechny dostupné diplomatické a ekonomické nástroje a jako druhé vojensko-technické (Power, 2002b; Power, 2013; Power 2006b); Power, 2008; 514; Power, 2007; 21:20-24:00):

Tabulka 1 Seznam "nástrojů ze sborníku nástrojů"

Diplomatické/ekonomické	Vojenské/technické
<p>Veřejná i tajná diplomacie</p>	<p>Odpojení radiového spojení, nabourání televizního vysílání, kybernetika = využít technických prostředků pro zabránění genocidního režimu v šíření nenávistné propagandy a komunikace</p>
<p>Veřejné odsouzení konání („public shaming“)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jmenovat konkrétně jedince či skupiny, co páchají zločin - Příklad Rwanda: snaha mobilizovat koalici zemí na Africkém kontinentu, či OSN, aby stát konající/chystající genocidu veřejně obvinili 	<p>Mobilizace mezinárodní policie</p>
<p>Vyhrůžky perzekuce – soustředit se i na konkrétní osoby</p>	<p>Bezletové zóny</p>
<p>Humanitární pomoc</p>	<p>Vytvoření bezpečných zón (se zapojením spojenců)</p>
<p>Ekonomické sankce</p> <ul style="list-style-type: none"> - Zamrznutí majetku a bankovních účtů v zahraničí u osob páchající genocidu - Zabránit toku kapitálu 	<p>Vyslání mírotvorců</p>
<p>Zbrojní embargo</p>	<p>Vzdušné útoky (Humanitární bombardování)</p>

Zákaz vycestování osob páchajících genocidu	Vojenská humanitární intervence Vlastní či podpořit vojenskou intervencí lépe situovaných spojenců
Zavření ambasády země konající genocidu na území USA	
Vykázání ambasadora země z OSN	
Vyzvat spojenecké státy zemí páchajících genocidu, či zásadně porušují lidská práva, k vytvoření tlaku na daný režim	

Z výše uvedených nástrojů zahraniční politiky je S. Power v rámci své aktivisticko-akademické kariéry přímo spojována s pojmem „humanitární intervence“. Její kniha *A Problem From Hell*, je mnohými odborníky, novináři i širokou veřejností brána jako vrcholné dílo lobbující za americké vojenské intervence v případě humanitárních krizí (Filkins, 2019). I přesto, že se jedná o jedno z výraznějších témat, kterým se S. Power zabývá, její práce je v širším kontextu zaměřena na komplexní systémovou změnu americké zahraniční politiky. Nemyslí si, že USA vojenská intervence je nejlepším možným nástrojem (Power, 2002b; 1:12:00). Je nutné podotknout, že S. Power nahlíží na humanitární intervence jako nutnost, pouze tehdy pokud selžou všechny ostatní dostupné nástroje: „Vzhledem k tomu, jakou urážku genocida představuje pro nejcennější hodnoty a zájmy Ameriky, musí být Spojené státy americké připraveny riskovat životy svých vojáků při úsilí zastavení tohoto monstrózního zločinu“⁹ (Power, 2013; 514). Nejde ani tak o samotné prosazování toho, že by Spojené státy americké měly rovnou intervenovat, lobbuje spíše za to, že když selžou všechny ostatní výše zmíněné nástroje, Spojené státy americké by neměly zastavit své snahy genocidu či masové vraždy zastavit, a měly by intervenovat.

Jako možné pozitivum humanitární intervence uvádí případ Kosova, kdy NATO intervence vedená Spojenými státy americkými, kde uvádí, že intervence pravděpodobně zachránila 100 tisíce životů. Intervence také jako vedlejší účinek přinesla schopnost občanů postavit se diktátorovi a stabilizovat politický systém. Operace NATO pomohla k návratu 1,3 milionu kosovských Albánců a zajistila jim právo na autonomii (Power, 2013; 472-73). V rámci

⁹ Originální znění citace: „Given the affront genocide represents to America’s most cherished values and to its interests, the United states must be ready to risk the lives of its soldiers in the service of stopping the monstrous crime“ (Power, 2013; 514).

debaty, jako členka volebního týmu Obamy, v roce 2008 reaguje na stav Kosova a dopady intervence. S. Power avizuje, že vojenským angažmá měly Spojené státy americké odpovědnost vůči této provincii. „Zapojili jsme se a následně naši pozornost upoutali jinam¹⁰“ (Power, 2008e; 6:00). S. Power tímto kritizuje následné stažení vojsk, po nástupu do funkce, prezidenta G.W. Bushe. Nemůže dle ní docházet ke krátkodobým zásahům, mohou způsobovat turbulentní stavy v daném území (Power, 2008e; 7:00).

Často nepopulární myšlenka vojenské intervence se značně prolíná s jednou z dalších z ústředních myšlenek S. Power, kterou je přesvědčení, že Spojené státy americké by měly v rámci zastavení či zabránění genocid více riskovat. Je to jeden z hlavních „motivů“ napříč *A Problem from Hell*. „Osobnosti i geopolitická omezení ovlivňující americké rozhodnutí se časem proměnily, ale Spojené státy americké konzistentně odmítaly riskovat, aby potlačily genocidu.“ (Power, 2013; 503).¹¹ V roce 2004 během Darfúrské krize S. Power v článku s diplomatem a bývalým ministrem zahraničí Mortonem Abramowitzem vyzývá vládní činitele, aby politicky riskovali na domácí půdě i přes možnou nepopularitu těchto politických strategií. „Riskovat v rámci domácí politiky ku prospěch prosazení opatření, které přímo neslouží jejich přímým zájmům, které mohou být finančně nákladné a nemají žádná přesně stanovená východiska¹².“ (Abramowitz & Power, 2004). S. Power avizuje, že i když se jedná o problematiku zahraničněpolitickou „Boj zastavit genocidu je prohrán na úrovni domácí politiky a tady také může být vyhrán.“ (Power, 2002b; 23:00).

Jako další komponent potřebné změny na domácí půdě vidí S. Power nezbytnost jednoty na vnitrostátní úrovni v problematikách tak komplexních jako jsou právě genocidy (zmiňuje i boj s terorismem, globální oteplování atd.). S. Power nevidí tyto problematiky jako stranické problémy a zdůrazňuje nutnost zajištění spolupráce schopné většiny (Power, 2008c).

Důležitý aspekt, který musí být změněn pro opravení zahraniční politiky po nástupu administrativy G. W. Bushe S. Power a jeho unilateralismu. S. Power avizuje nutnost změny konání Spojených států amerických nejen na domácí půdě a v rámci domácí politiky, ale také upozorňuje na potřebě jednat méně „unilateralisticky“ a to především v kontextu mezinárodních institucí jako je Mezinárodní trestní tribunál¹³ (Power, 2003, 28:10). Spojené státy americké by měly v rámci své zahraniční politiky uznávat důležitost mezinárodní

---

¹⁰ Originální znění citace: „*We got involved and then turned our attention elsewhere*“ (Power, 2008; 6:00).

¹¹ „The personalities and geopolitical constraints influencing U.S. decision making have shifted with time but the United States has consistently refused to take risks in order to suppress genocide“ (Power, 2013; 503)

¹² Originální znění citace: „Take domestic political risks in pursuit of policies that do not serve their immediate interests, that can be financially costly and that provide no clear-cut exit strategies“

¹³ Power kritizuje přístup administrativy G.W. Bushe k Mezinárodnímu trestnímu tribunálu a její výrazné vystupování proti němu.

legitimity. Již v *A Problem From Hell* S. Power píše: *“Spojené státy americké by neměly svou politiku tvořit v rámci nic nedělaní nebo vyslání mariňáků“* (Power, 2013; 513). Spolupráce nejen v otázkách humanitárních katastrof je důležitá a Spojené státy americké musí prokázat ochotu podřídit se mezinárodnímu právu pro posílení jejich legitimacy a přesvědčit své spojence k „akci“, když dojde k mezinárodním krizím (Power, 2006a).

Nečinnost, a ne zaujmutí přední pozice ve vedení, jakékoliv iniciativy v reakci na katastrofy, vojenské velmoci jako je USA podle S. Power vysílá signál ostatním zemím také nekonat. To lze podpořit přímou citací S. Power *„Když se neujmeme velení, je to bráno jako signál nekonat“*¹⁴ (Power, 2002c; 21:30). S. Power uvádí, že není nutné přímo vojenské angažmá, je však nutné, aby Spojené státy americké zaujaly pozici v hierarchii vedení na mezinárodním poli. S. Power toto tvrzení avizuje v mnoha jejích přednáškách. Například i *„Tu jednu věc, kterou jsme se naučili z reakce na genocidy, je to, že když Spojené státy americké nereagují, zbytek světa stěží hlasitě volá, že vyřeší problém sám. Spojené státy jsou TÍM nepostradatelným národem.“* (Power, 2006b, 56:00-57:00). Nesmí zaujmout „všechno nebo nic“ pozici (Power, 2004a; 58:00).

Na další aspekt nečinnosti S. Power upozorňuje, že izolace v řešení humanitárních krizí z důvodu ochrany národních zájmů a národní bezpečnosti nemusí být v konečném důsledku „výhodná“. Tvůrci politiky dle S. Power nepracují s dlouhodobými dopady, které může nečinnosti mít právě na tyto zájmy. (Power, 2006b; 55:00) Státy destabilizované vnitřními konflikty a opomenuty demokratickými státy, se stávají ideálním zázemím pro extrémistické skupiny. S. Power tuto myšlenku argumentuje na činnosti velitele Al-Kajdy Usáma Bin Ládina, který na území Bosny a Hercegoviny radikalizoval sekularizované bosenské muslimy, kteří jejími slovy „byli unaveni z toho, že jsou vraždění za náboženské vyznání, které nikdy nepraktikovali“ (Power, 2003; 24:00).

Jako další argument S. Power uvádí, že *„Režimy, které vraždí a mučí své vlastní občany zaútočí i na občany v jiných zemích.“*¹⁵(Power, 2013, 513). Důležité je také jaký precedens zanedbání vypořádání se s genocidou/humanitární katastrofou přináší. Toť jest, že lidé traumatizovaní genocidou mohou přistoupit na použití násilí jako jediný legitimní způsob pro změnu. Je tedy zřejmá hrozba radikalizace přeživších toužící po pomstě. Radikalizace přeživších je jedním ze zásadních důvodů, na kterých S. Power demonstruje, proč by měly Spojené státy americké zasahovat do genocidních konfliktů. Existuje také možnost, že se

---

¹⁴ Citace v originálním znění: *„When we dont lead it is a signal not to act“* (Power, 2002d; 21:30)

¹⁵Originální znění: *„States that murder and torment their own citizens targets citizens elsewhere“* (Power, 2013, 513).

z těchto lidí stanou militarizovaní uprchlíci, kteří budou představovat budoucí problémy nejen pro Spojené státy americké, ale i jejich demokratické spojení (Power, 2013; 512-513).

Naskytuje se tedy zásadní otázka, jak lze napravit americkou reakci na humanitární katastrofy? Je třeba upravit fungování byrokratického aparátu administrativy a prezidentskou iniciativu. S. Power jako „odstrašující“ příklad selhání fungování tohoto byrokratického vztahu uvádí na nečinnosti prezidenta Clintona ve Rwandě. Clintonova iniciativa byla v kontextu zabránění genocidy tak byrokraticky neaktivní, že ani během 100 dní, během nichž tento masakr probíhal, prezident Clinton ani jedinkrát nesvolal ředitele v jeho týmu pro zahraniční politiku, aby projednali možné postupy k vyřešení celé krize (Power, 2006b, 30:20).

Rámcově S. Power avizovala potřebnou změnu fungování administrativy, politizaci a institucionalizaci předcházení genocidám a počítání s lidskými následky v rámci byrokratického aparátu (Power, 2008b; 48:00). Soustředit se na nábor kompetentních úředníků a také věnovat větší pozornost cvičení tvůrců zahraniční politiky. Dále také přijít na to, jak získat lepší lidi do vládního sektoru, když preferují spíše práci v těch nevládních. Administrativa musí být v tomto ohledu více kompetentní (Power, 2008b; 50:30). Jedním z hlavních argumentů S. Power je, že musí dojít k změně způsobu, jakým prezident komunikuje se svými byrokratickými složkami v rámci administrativy. Takzvaným „*top-down*“ modelem komunikace by prezident měl také svým podřízeným a tvůrcům jeho zahraniční politiky, vysílat signály, že potírání genocidy a masových vražd se nacházejí vysoko na listu priorit Spojených států amerických (Power, 2006b, 33:00). Prezident by měl být také zásadně více explicitně o hrůzách genocidy a vražedných útoků pro pevnější zařazení problematiky do veřejného diskurzu. Zmiňovat ji více ve svých veřejných výstupech a požadovat pro byrokratických složkách přípravu záložních pohotovostních plánů pro eventuální rychlé řešení možných budoucích krizí (Power, 2013; 511; Power, 2002b; 23:00-23:30).

Je důležité pracovat nejen na aktivitě byrokratického aparátu, ale také na samotné občanské společnosti, která musí být součástí konverzace a vytvářet na své volené zástupce tlak „*bottom up*“ aktivismem (Power, 2006a). V rámci promluv a literatury načtené ke zpracování této práce lze rozlišit dva rozlišné náhledy. Power na „*bottom-up*“ aktivismus. Zaprvé jako „*bottom up*“, zmiňuje již uvedenou důležitost občanských, studentských a *grassroots* hnutí tlačících na státní byrokratický aparát (Power, 2003;38:50). S. Power pobízí myšlenku aktivistického tlaku na vládní činitele, jelikož nezájem domácí široké veřejnosti dle ní politici využívají, jako primární argument pro nezapojení Spojených států amerických do řešení zahraničních krizí (Power, 2013; 508). Občané by měli navázat kontakt se spojeneckými organizacemi či jednotlivci, kteří mají znatelnější vliv a kontakty uvnitř zásadních vládních

aparátů jako je Kongres (Power, 2002b, 55-57:00). Zadruhé S. Power uvádí důležitost „*bottom up*“ aktivismu uvnitř samotného byrokratického systému, kdy by mělo docházet k tlaku a vyvíjenému níže postavenými úředníky na své nadřízené. Mělo by docházet k rychlému šíření informací mezi nejvýše postavené úředníky, ke kterým se často podstatné informace nedostávali, aby bylo možné katastrofám zabránit v co nejzazším čase, odpovídajícími nástroji. Musí být jasně vytvořen pocit, že ignorování genocidy a masového vraždění ponese pro neaktivní („přihlízející“) vládní činitele politické následky (Power, 2006b; Power, 2002c;1:00:000).

Tabulka 2 Shrnutí hlavních myšlenek pro zlepšení reakce a konání Spojených států amerických v rámci genocid a humanitárních krizí

Shrnutí hlavních myšlenek pro zlepšení reakce a konání Spojených států amerických v rámci genocid a humanitárních krizí
Použití slova „genocida“ a správný diskurz ohledně humanitárních katastrof
Proměna byrokratického prostoru
Institucionalizace hrozby humanitárních katastrof
Multilateralismus a respektování mezinárodních institucí
Využití všech možných „nástrojů ze sboru nástrojů“

4. Působení Samantha Power v rámci Obamovy administrativy

V následujících podkapitolách jsou vybrány konkrétní situace, na nichž budou zkoumány vymezené myšlenky v předchozích kapitole práce.

S. Power se naskytla v jedinečné pozici ovlivnit zahraniční politiku Spojených států amerických v Národně bezpečnostní radě. Jedná se o prezidentské fórum Spojených států amerických, koordinující agendy zahraniční a bezpečnostní politiky. Obamova administrativa se distancovala od unilaterální politiky G.W. Bushe. Jedním z těchto kroků byl příklon k mezinárodním institucím, a to i prostřednictvím kroku, který prezident B. Obama podnikl na základě, poradenství S. Power. Oním krokem byla žádost o vstup do Rady pro lidská práva OSN (do roku 2006 Komise OSN pro lidská práva) (Power, 2021 ; 221 ; OHCHR, 2009).

Právě tato agentura byla jednou z mezinárodních agentur, které byly ze strany administrativy G.W. Bushe bojkotovány. Rada pro lidská práva OSN měla představovat širší platformu pro Spojené státy americké a jejich agendy pro prosazování lidskoprávních zájmů na multilaterální úrovni a snažit se ovlivnit dosavadní nastavení Rady (Kharroub, 2018).

Tato poradenská iniciativa je v přímém v souladu s přesvědčením S. Power o potřebě Spojených států amerických spolupracovat v rámci mezinárodních agentur a ústupu od unilateralismu. Rada také pro Spojené státy americké představovala novou platformu pro rozvoj agendy ohledně lidských práv. Což se přímo váže na ústřední myšlenku S. Power během jejích aktivistických let. Stejně tak se Spojené státy americké začaly více přiklánět na stranu Mezinárodního trestního soudu, jež byl předchozí administrativou též bojkotován (HRW, 2009).

4.1. Reakce byrokratických složek na humanitární krize

Jednou hlavních kritik S. Power směřovanou na zahraniční politiku Spojených států amerických byla ne institucionalizace a špatné fungování byrokratického aparátu jednotlivých administrativ v kontextu prioritizace zabránění genocidy a porušování lidských práv.

Prvním krokem v kontextu institucionalizace a obsazování míst kvalifikovanými jedinci zaznamenává S. Power úspěch v lobbování za vytvoření nové NSC pozice, která by spadala pod její vedení v rámci NSC Multilateral Affairs and Human Rights Director. Jednalo se konkrétně o pozici NSC War Crimes and Atrocity Director (Power, 2019; 267). Na tuto pozici jí bylo umožněno vybrat si konkrétního zástupce. S. Power na tuto pozici dosadila Davida Pressmaa, tedy úředníka s bohatými zkušenostmi nabitými díky spolupráci s Madeline Albright (US Embassy, n.d.).

S. Power během svého počátečního působení v administrativě nebyla tedy úspěšná pouze v prosazení nové pozice konkrétně zaměřující se na řešení humanitárních krizí, ale také zásadním hlasem, který v rámci administrativy inicioval dialog o nutné proměně byrokratické reakce v řešení humanitárních krizí. James P. Finkel, který se podílel na následné realizaci PSD-10 a z ní vzniklé Atrocity Prevention Board (dále jen APB), uvedl, že schůze s úředníky a politiky napříč agenturami administrativy iniciovala S. Power hned po jejím nástupu do funkce. Právě ty byly jedním z hlavních důvodů toho, že došlo k iniciaci PSD-10 a následnému založení APB (Finkel, 2014).

S. Power společně s D. Pressmanem vypracovali návrh direktivy, kterou prezident následně přednesl svému Kabinetu (White House, 2011; Power, 2021; 267; Norris, J., & Malknecht, A., 2013; 4). V rámci direktivy jsou uvedeny 4 přední inovativní body na nichž byla vymezena základní změna reakce Spojených států amerických na genocidy a zločiny:

Jako první je uvedeno samotné postavení prezidenta Spojených států amerických tedy „*Odpovědnost prezidenta*.“ Jedná se o uznání toho, že předcházení humanitárních katastrof a genocid patří k předním bezpečnostním národním zájmům a také o přední morální odpovědnost.

Dalším bodem je samotné nastavení systému komunikace mezi jednotlivými agenturami administrativy. Tento bod byl nazýván „*Organizační záležitosti*.“

Pro dosažení lepší komunikace napříč agenturami prezident prostřednictvím direktivy nařizuje vznik APB, koordinační pracovní skupiny. Ta vzniká 23. dubna 2012 a jedná se o první strukturu vedenou Bílým domem, jejímž cílem je zprostředkování neprodlené reakce při počátečních signálech humanitárních katastrof. APB byla zřízena pro koordinaci reakce a spolupráce jednotlivých částí administrativy, a také proto aby napomáhala předcházení humanitárním katastrofám. Další roli, kterou APB vykonává je uspořádání byrokratického procesu předávání informací. Čím dříve bude daná informace předána, tím rychlejší bude reakce na případnou krizi (Sewall, 2015; 6:49).

Takzvaný „*Plný sborník nástrojů*“ je koncept, skrze nějž je zdůrazněn fakt, že Spojené státy americké a tvůrci její zahraniční politiky disponují celou řadou nástrojů pro řešení krizí a nemusí se tedy uchýlovat pouze k na jednu či druhou stranu drastickým řešením: naprosté přehlížení situace nebo vojenská intervence

Závěrečný bod nazvaný „*Mezinárodní odpovědnost*“ zdůrazňuje fakt, že prevence humanitárních krizí patří mezi sdílené mezinárodní zájmy. Je tedy nutné spolupracovat a podporovat státy, pro které bude z logistického či politického hlediska snazší v místě dané krize zasáhnout. (White House, 2011b)

PSD-10 také uvádí, že bezpečnost Spojených států amerických je ohrožená, pokud dochází k masovému vraždění civilistů, dochází k vlně migrace a iniciátoři zločinu destabilizují dané regiony. Reputace Spojených států americkým je také faktorem, který je ohrožený při nečinnosti u humanitárních krizí a genocid (Power & Pressman, 2011)

Všechny výše vymezené body jsou převážně v souladu s akademickými myšlenkami S. Power. Tvrzení, že zásadní roli v rámci směřování této politiky v Obamově administrativě sehrály především akademické myšlenky S. Power a její kniha *A Problem From Hell* ve své reportáži pro Holocaust Museum zastává bývalý kolega z NSC S. Power, Stephen Pomper, který po S. Power převzal roli v předsednictví APB a původní funkci Senior Assitant and Director of Multilateral Affairs a Human Rights (Pomper, 2019; 3).

Rétorika představeného návrhu PSD-10 se jasně odkazuje na výroky samotné S. Power, Důkazem toho je důraz kladený na prioritizaci prevence genocid v rámci zahraniční politiky. Samotnou podstatou APB pak je zaměření se na vytvoření lepší komunikační sítě mezi jednotlivými vládními agenturami. Právě aspekt komunikace je jedním ze zásadních bodů kritik S. Power. Kritizovala předchozí administrativy za to, že, dle ní, nedocházelo ke včasnému předávání informací vysoce postaveným úředníkům.

Struktura APB: Pracovní skupině předsedá: NSC Senior Director for Multilateral affairs and Human rights s podřízenou funkcí NSC Director for War Crime and Atrocities. *Signifikantnost pracovní skupiny měla být manifestována na samotném složení zastupitelstva, které se skládá z členů stojících v popředí 11 nejvýznamnějších amerických agentur.:*

Struktura APB IS

Vyslanci jednotlivých agentur museli pro účast zastávat minimálně pozici „*Assistant Secretary*“ a byli vybíráni jmenovitě jejich nadřízenými. (White House, 2012). Schůze APB se konaly pravidelně jednou měsíčně. S. Power ve skupině působila především jako iniciátor a v jejím vedení zůstala pouze jeden rok, jelikož byla následně nominována na post velvyslankyně při OSN. I během svého působení v OSN však s týmem nadále úzce spolupracovala (Finkel, 2014).

Již v reakci na kritiku amerického působení v Sýrii S. Power upozorňovala na to, že APB není „všelák“ aplikovatelný na veškeré humanitární krize. Jedná se spíše o mechanismus, který usiluje, o to, aby dostal do popředí případy, kterým není věnovaná taková mediální a byrokratická pozornost jako například již zmíněné Sýrii. Konkrétně APB v rámci své agendy zacílila svou pozornost a prostředky na Demokratickou republikou Kongo, Středoafričskou republikou či Burundi a Pobřeží slonoviny (Power, 2020; 43:00).

Neexistuje však žádný odtajněný dokument týkající se vnitřní aktivity APB. Do veřejného prostoru se ovšem dostávají informace o tom, že APB každý leden předkládá prezidentovi hlášení o jeho aktivitách. Lze tedy předpokládat, že je obsah těchto zpráv nezveřejnitelný právě kvůli citlivosti informací, které ho tvoří (Norris, J., & Malknecht, A. (2013); 10).

Co se týká institucionalizace, k té se APB dostala 18. května v roce 2016, kdy prezident B. Obama vydal výkonné nařízení č.13729. (Federal Register, 2016). Výkonné nařízení není zákoně umocněné. Jedná se o pouhou směrnici pro agentury v rámci existujícího zákona (Hirschel-Burns, 2016). K autorizaci došlo 16. prosince 2016, po Kongresem schváleném S.1635 – Department of State Authorities Act, Fiscal Year 2017, do něž byla začleněna i autorizace APB (United States Congress, 2016).

V kontextu, zda si byla APB schopna udržet určitou relevantnost a působení i v dalších administrativách. APB během administrativy Donalda J. Trumpa téměř okamžitě ztratila jakoukoliv relevantnost. Pokud ke schůzím docházelo, nedocházelo k nim na stejné vládní úrovni, jako za administrativy prezidenta Obamy (Toosi, 2019). Obdoba APB se v rámci Trumpovy administrativy vznikla jako Atrocity Early Warning Task Force (White House, 2019).

4.2. Praktické přenesení myšlenek – Případ Libye

Následující podkapitola se zabývá postupy americké administrativy v Libyi a tím, do jaké míry jednotlivé kroky aktérů zapadaly do kritického rámce S. Power. Součástí kapitoly je také zhodnocení podílu samotné S. Power na přístupu k problematice.

Na rozdíl od ostatních zemí, ve kterých často docházelo ke krvavému potlačení protestů v rámci vzestupujícího fenoménu Arabského jara, byl charakter postupů libyjského režimu mnohem koordinovanější. Alarmujícím faktorem byla také genocidní rétorika libyjského diktátora Muammara Kaddáfího. M. Kaddáfí nazýval protestující šváby a sliboval, že je „bude lovit, tak dlouho, dokud nebude země vyčištěna od této špíny a spodiny“. Tato prohlášení napovídala tomu, že libyjským obyvatelům hrozil útok, jehož cílem bylo masové vyvraždění odporující skupiny obyvatel (Rees, 2021; 113).

S. Power v návaznosti na přicházející informace ihned začala vyvíjet tlak na administrativu tím, že upozorňovala na fakt, že by prezident neměl dopustit, aby ze strany Spojených států došlo k obdobnému nezvládnutí situace, k jakému došlo právě v případě Rwandské genocidy (Miller, 2011).

Nástrojů, které Spojené státy pro gesci dané situace využily, bylo hned několik. Prvním krokem bylo odsouzení násilí konaného Kaddáfího vládou prezidentem B. Obamou. Spojené státy americké následně unilaterálně uvalily ekonomické sankce na majetek Kaddáfího přesahující hodnotu 30 miliard dolarů, (White House, 2011a) společně s celoplošným zbrojním embargem a zákazem vycestování ze země (pod pohružkou perzekucí) pro některé jednotlivce (SIPRI, 2011).

Na multilaterální úrovni v rámci OSN byla uvalena ekonomická embarga. Došlo ke zamrazení majetku 7 subjektů a 5 korporátních entit a došlo také k vyloučení Libye z Rady pro lidská práva OSN (UN, 2011). Samotná S. Power označila tuto celkovou multilaterální iniciativu za „pravděpodobně nejlepší příklad rychlého využití „nástrojů ze sborníku nástrojů.““ Avšak problémem se stala časová prodleva od možné efektivnosti diplomatických nástrojů a zastavení vraždění páchaném M. Kaddáfím (Power, 2021; 291). Zásadní roli na mezinárodním poli sehrál postoj Ligy arabských států, požadující po OSN ustanovení bezletové zóny (Reuters Staff, 2011).

Role S. Power v samotném rozhodovacím (přesněji přesvědčovacím) procesu B. Obamy, zda intervenovat, či neintervenovat je zaznamenána v rámci autobiografií nejen jí samotné ale i jejich kolegů. U velvyslankyně u OSN Susan Rice, Bena Rhodse, autora projevů B. Obamy a také ministryně zahraniční Hillary Clinton. Z výpovědí všech těchto tří nezávislých autorů lze jasně konstatovat, že S. Power svou agendu prosazovala skrze morální odpovědnost Spojených států amerických, chránit civilní obyvatelstvo a zastavit potencionální humanitární krizi. Tyto kroky podniknout v rámci rozšířeného mandátu OSN, navrhovaného právě S. Rice (Clinton, 2014; 386; Power, 2021;300-1; R hodes, 2018; 154; Rice, 2019; 372).

Je nutné podotknout, že jako jeden z faktorů, který S. Power vyzdvihuje jako důležitý pro konání vládních činitelů v rámci humanitárních krizí, je podpora občanské společnosti. A s intervencí do Libye podle průzkumu analytické společnosti Gallup souhlasilo 47 % a nesouhlasilo 37 % Američanů (Gallup, 2011):

Tabulka 3: Průzkum veřejného mínění Gallup o tom, zda souhlasí vojenským zapojením USA proti Libyi. (Gallup, 2011)

Next we have a question about the current military action by the United States and other countries against Libya. Do you approve or disapprove of the current U.S. military actions against Libya?

	Approve	Disapprove	No opinion
Mar 21, 2011	47%	37%	16%

GALLUP

Administrativa, již je S. Power součástí, byla schopna rychle využít jak diplomatické, tak i ekonomické nástroje. V případě, že i přes implementaci těchto nástrojů snažení nedosáhlo kýženého efektu, bylo dalším logickým krokem využití vojenských nástrojů, za který právě S. Power lobovala. S. Power těmito akcemi naplňovala vlastní ideál postupu v krizi, během níž dochází ke ztrátám na životech civilního obyvatelstva. Na samém začátku intervence S. Power vystoupila během edukačního panelu na Kolumbijské univerzitě 28. března 2011, kde argumentovala že možnost nezasáhnout v rámci (konkrétně bezletovou zónou) Libye by byla „extrémně hrůzná, smrtící a potřísnila by naše kolektivní svědomí.“ (Stolberg, 2011). Z tohoto pohledu tedy byla intervence do Libye považována za úspěšnou. Role S. Power však pravděpodobně tkvěla „pouze“ v přesvědčení prezidenta Obamy k zapojení vojenských nástrojů.

V A Problem from Hell S. Power poukazuje pozitivum intervence do Kosova jakožto možného úspěchu humanitární intervence. Uvádí, že díky intervenci došlo k záchraně životů mnoho civilních obyvatel. Za pozitivní vedlejší účinek intervence považuje S. Power také stabilizaci politického systému a z ní plynoucí možnost uspořádání řádných demokratických voleb a také možnost návratu vysídleného obyvatelstva. Přesně tyto argumenty S. Power využila pro obhájení intervence proti jejím kritikům. Avšak alianční intervenci do Libye těmito argumenty obhajovat zcela legitimně nelze. V Libyi nedošlo ke stabilizaci. Mnozí argumentují, kvůli že intervencí došlo k prodloužení občanské války a také islamistické radikalizaci (Kuperman, 2013; 126).

S. Power reagovala právě na kritiku iniciativy v rámci jejího výstupu, již během její funkce jako velvyslankyně. - je přesvědčena o tom, že je představa o hypoteticky stabilní Libyi,

tedy Libyi bez alianční vojenské intervence v roce 2011, naivní. Již tak křehkou stabilitu země totiž podle ní narušilo libyjské povstání, vedené samotnými libyjskými občany, kteří si již nadále nepřáli žít pod touto despotickou nadvládou. Po rozpad Kaddáfího, desítky let dlouhého, režimu neexistovaly instituce, na kterých by dle ní mohli Libyjci vybudovat pevnou a pluralistickou demokracii (Power, 2016).

S. Power připouští, že po intervenční působení v Libyi nemělo požadované výsledky, ale obhajuje americkou pozici, že v kontextu Libye připravili dostatečný plán pro po-intervenční období. Ale Libyjci byli značně vyhranění proti jakékoliv vměšování cizího státu do vnitřních problematik země (Power, 2021; 568).

4.3. Praktické (ne)přenesení myšlenek – případ Sýrie

V rámci této podkapitoly se práce zaměřuje na postoj diplomatky snažící se o aktivizaci zahraniční politiky. Během rozhodování o intervenci, či neintervenci do Sýrie byla S. Power již mimo poradenský orgán NSC a zastávala funkci velvyslankyně v OSN. Post v rámci OSN a jeho dosah lze nejlépe popsat slovy novináře a politického zpravodaje James Manna: „Posledních 40 let řada vlivných Američanů často využívala post amerického velvyslance u Organizace Spojených Národů jako „*pultíkovou šikanu*“, přednášející proslovy, které upoutají pozornost doma i v zahraničí¹⁶“ (Mann, 2013). Působení S. Power v této pozici nebylo jiné. Ve svém vlivném postavení americké velvyslankyně OSN přednesla celkem 64 projevů, z nichž 7 bylo přímo zaměřeno na syrskou krizi (Belfer Center, n.d.). Nástroje, které tedy S. Power měla k dispozici, byly především, nástroje veřejné diplomacie zastřešované pod společně koordinovanou zahraniční politikou Spojených států amerických.

Snahy S. Power však nekončily pouze u veřejné diplomacie. Díky již zmíněné autobiografii S. Rice bylo možné dohledat, že S. Power značně lobbovala za větší zapojení nástrojů vojenského typu do řešení syrského konfliktu. Například dodání více zbraní syrským rebelským jednotkám, podniknutí cílených útoků na Bašár al-Asádovy objekty či na jeho letecký arzenál. Ale také se snažila společně s Johnem Kerrym o prosazení vytvoření bezpečných zón pro civilní obyvatelstvo (Rice, 2019; 483). Přes snahy nedochází k iniciativě.

Během syrského konfliktu nedochází pouze k zdráhání administrativy k příklonu k vojenské intervenci. Proměňuje se také faktor podpory americké společnosti vůči zapojení vojenských jednotek. Stále dochází k aktivitám určitých aktivistických hnutí, převážně skrze

---

¹⁶ Originální znění: „*For the past 40 years, a series of prominent Americans have often used the post of U.S. ambassador to the United Nations as a bully pulpit, delivering fiery speeches that attract attention at home and abroad.*“ (Mann, 2013)

grassroots hnutí jako bylo například Syrian American Coalition (SAC). Toto hnutí, chtělo dosáhnout demokratické a svobodné Sýrie za pomoci americké asistence (Rosen, 2016). Názor občanské společnosti se z níže uvedené studie Gallup v otázce, zda by měly Spojené státy americké intervenovat do Sýrie v případě, že selže implementace diplomatických a ekonomických nástrojů, vyplývá, že se z dotázaných občanů většinová část, konkrétně 68 % všech dotázaných, vyjádřila proti (Gallup, 2013):

Tabulka 4: Průzkum veřejného mínění Gallup o tom, zda by měla USA vojensky intervenovat do Sýrie, pokud by došlo k selhání ekonomických a diplomatických snažení (Gallup, 2013)

Suppose all economic and diplomatic efforts fail to end the civil war in Syria. If that happens, do you think the United States should -- or should not -- use military action to attempt to end the conflict?

	Yes, should	No, should not	No opinion
May 28-29, 2013	24%	68%	8%

GALLUP

Případ Sýrie lze oproti Libyi vnímat jako neúspěch v rámci uskutečnění akademického smýšlení S. Power. V případě Sýrie, se dá na situaci nahlížet spíše skrze kritické akademické myšlenky S. Power vytyčené v úvodní části práce. S. Power avizovala, že v zemích, kde dojde k nečinnosti může dojít k značné migrační vlně, radikalizaci a také v přímé návaznosti vhodným teritoriem pro teroristické organizace. Sýrie je dnes zemí zasáhnoutou největší uprchlickou krizí na světě a také je útočištěm pro teroristické skupiny jako je ISIS a Al-Kajda (UNHCR, 2021; Hoffman, 2022).

Jak dříve S. Power vystavovala svůj argument: nečinnost v rámci zahraničních humanitárních krizí není „výhodná.“ Tyto krize se mohou snadno rozšířit do krizí výrazně ohrožující nejen národní bezpečnost okolních států, ale také jejich národní zájmy.

V rámci kontextuální návaznosti na předchozí výroky a práce se nabízí nahlížet na problematiku prostřednictvím vlastního konceptu S. Power „*Přihlížející a zastánci*“. Zcela legitimně, v rámci svého dřívějšího aktivistického přesvědčení, mohla následovat „zastánce“, kteří jednali podle svého nejlepšího „vědomí a svědomí“ a riskovali své kariéry aktivizujícími výstupy či zcela opustili administrativu, která dle jejich hodnotového měřítka nepostupovala v řešení humanitárních krizí adekvátně. S. Power však administrativu přes její neúspěchy, a dle jejich měřítek nečinnosti, administrativu neopustila. A to i přesto, že v rámci své autobiografie označila zločiny probíhající v Sýrii za „*nejvíce hrůzné, co proběhly od rwandské genocidy*“ (Power, 2021; 514).

4.4. „G-Word“ – případ Arménské genocidy

Práce S. Power se zaměřovala především na předcházení, či zastavování humanitárních krizí, avšak důležitou součástí její rétoriky bylo také uznání „masakrů“ jako genocid. Prezident Obama v rámci své kampaně v lednu roku 2008 přislíbil uznání této genocidy (Lee, 2015). Samotná S. Power natočila video, kde vyzvala americkou komunitu Arménů, aby ve volbách přišli dát hlas právě kandidátovi B. Obamovi za příslibu, že pokud se stane prezidentem, veřejně uzná „masakr“ jako genocidu (Power, 2008a; 2:10).

Jedno z největších a nejvlivnějších *grassroots* hnutí lobbujících této době za uznání arménské genocidy byla ANCA („*The Armenian National Community in America*“). ANCA vyjádřila silnou podporu B. Obamovi během jeho kampaně právě z příslibu uznání arménské genocidy. Jeho vítězství předseda Ken Hachikian označil za: „*Vítězství senátorů Baracka Obamy a Joe Bidena je důkazem síly grassroots aktivismu napříč Spojenými státy americkými, které jsou odhodlané k změně.*“¹⁷(ANCA, 2008). Občanská podpora, kterou S. Power často zdůrazňovala v rámci prosazování určitých problematik, v tomto případě nechyběla a důvěra v ně také ne. I přesto dochází k neúspěchu lobbujících *grassroots* hnutí v jejich „*bottom up*“ aktivismu na byrokratický aparát a stejně tak v byrokratickém „*bottom up*“ aktivismu samotné S. Power a jejich kolegů lobbujících za stejnou věc.

Díky informacím dostupným v její autobiografii *Education of an Idealist* lze vidět, že u S. Power nedošlo k žádné názorové změně. S. Power se během stoletého výročí Arménské genocidy snažila zařadit do proslovu prezidenta fráze obsahující slovo genocida, avšak její kolegové v rámci administrativy se proti užití slova vymezili, a nakonec mu také zabránili. (Power, 2021; 240).

Sama S. Power v panelu sdružení *Aurora Prize* v roce 2021 uznala, že do rozhodnutí o uznání genocidy byly zapojeny konfliktní národní zájmy především, protože Turecko nebylo pouze jedním ze spojenců v rámci NATO, ale také státem, který byl díky své strategické poloze a zprostředkování přístupu k vlastním vojenským základnám zcela zásadní pro boj Spojených států proti ISIS na území Iráku a Sýrie (Power, 2019; 1:13; Lee, 2015). Uznání arménské genocidy, které bylo arménské komunitě přislíbené, bylo nakonec v seznamu priorit Spojených států amerických přebito jejich vlastní geopolitickou agendou. Jedná se tedy o jednu z dalších nerealizací ústředních akademických myšlenek S. Power,

---

¹⁷ Originální znění citace: „*The victory of Senators Barack Obama and Joe Biden stands as a testament to the strength of grassroots activism across the United States committed to change.*“ (ANCA, 2008).

Závěr

Cílem práce bylo zjistit, zda se akademické myšlenky S. Power konkrétním způsobem promítly do počínání administrativy 44. prezidenta Baracka Obamy. Za tímto účelem byla také zvolena výzkumná otázka: *Do jaké míry byla S. Power schopna prosadit své akademické myšlenky v rámci Obamovy administrativy?*

Odpověď na tuto otázku není zcela jednoznačná. S. Power byla ve své pozici Speciální poradkyně a Senior Director of Multilateral Affairs and Human Rights schopna uvnitř administrativy lobbovat za proměnu, či snahu o ní, systémové byrokratické reakce na humanitární krize. Podařilo se jí úspěšně prosadit novou pozici v rámci NSC Director for War Crimes and Atrocities, která spadala, v průběhu její práce v NSC, pod její gesci.

Myšlenky a teze, na kterých byla založena PSD-10, zcela prokazatelně reflektovaly akademické myšlenky z období aktivistického působení S. Power. Do té míry je tedy možné tvrdit, že její akademické myšlenky, jako například politizace řešení humanitárních krizí a zrychlení byrokratického procesu, byly i díky jejímu přičinění částečně úspěšné. Díky návrhu direktivy také vznikla pracovní skupina APB, jíž S. Power v roce jejího vzniku (2012) předsedala. Není však možné provést hlubší analýzu úspěšnosti samotného orgánu, a to kvůli jeho „neodtajněnému“ charakteru.

Svým poradenstvím byla S. Power také schopna projektovat své přesvědčení o důležitosti spolupráce při řešení humanitárních katastrof, vstupem Spojených států amerických do Rady pro lidská práva OSN. Například u v kontextu Libye S. Power byla schopna lobbovat za neukončení činnosti administrativy v zabránění krize pouze u diplomatických nástrojů. Avšak lze argumentovat, že se jedná spíše o korelaci dalších faktorů, nežli přímo kauzální návaznost na poradenství S. Power. V kontextu Libye bylo do finálního přesvědčování B. Obamy zapojeno více osob, i tak jej ale ovlivňovala řada vedlejších faktorů, jenž jsou mimo vymezený rámec této bakalářské práce. Je však nutné podotknout, že v textech a výrocích přímo zapojených jednotlivců, ale i většiny vnějších subjektů, byla pozice S. Power uvnitř administrativy brána jako velice vlivná.

Bakalářská práce také poukazuje na fakt, že vlivnost člověka v rámci zahraniční politiky závisí na kontextu situace. Pokud se jednalo o zásadní národní zájmy, nebyla S. Power schopna prosadit své aktivistické myšlenky. To lze uvést jak na příkladu Sýrie, tak na neprosazení prezidentského uznání arménské genocidy.

Limity a rezervy výzkumu spočívají především v dostupnosti informací. Výroky S. Power během jejich aktivistických let byly snadno dohledatelné. Během jejího působení v NSC

bylo těžké zmapovat kroky, které v rámci administrativy skutečně podnikala, a to i v rámci již několikrát zmiňovaného APB. Její výroky jakožto velvyslankyně Spojených států amerických u OSN byly v tomto ohledu naopak snadno dohledatelné, avšak na tomto postu lze S. Power zdůraznit její diplomatické výroky, které jsou rámcově zaštitěny pod společnou zahraniční politiku Spojených států amerických. Nelze na nich vystavět argumenty výzkumu.

Problémy také nastaly při zkoumání určitých myšlenek a vlivů plynoucích z jejich prosazování. Některé aktivistické argumenty S. Power jsou normativního až morálního typu a často abstraktního charakteru, a je tedy složité v rámci práce s tímto rozsahem počítat s faktory, které mají dle S. Power dopad na řešení humanitárních krizí. Jedná se například o hodnotové a morální argumenty, které jsou výrazné jak v rétorice aktivistky S. Power, tak také politicky angažované S. Power. Dále také nastal problém identifikování jednotlivých sfér vlivu. Myšlenky S. Power zvýrazněné v této bakalářské práci, byly často značně široké. S. Power často avizovala proměnu přístupu jedinců, ale také se dost soustředila na systémové změny. Aktivistické výroky toho typu nelze zpracovat v rámci kontextu činů jednoho člověka a jeho práce. Limitací práce bylo také soustředění na jednu konkrétní osobu. U výzkumu zastoupení aktivistů v politice by bylo možné sestavit například komparativní výzkum v rámci schopnosti uplatnění jejich myšlenek. Práce tedy svým charakterem není možná zevšeobecnit a její výsledky interpretovat v rámci širšího kontextu.

Co se prostoru pro další výzkum týká, je v kontextu tématu široký. Je možné držet se pouhé premisy výzkumu, tedy zaměřit se na zcela jiného jedince či skupinu přecházející z aktivistického prostředí do politického a provést komplexnější výzkum na více případech, jak již bylo výše avizováno. I další výzkum se může věnovat osobnosti S. Power, avšak soustředit by se mohl na jiný aspekt prosazování jejich politických názorů. S. Power se vyjadřovala během svého působení, především na půdě OSN, také k problematice LGBTQ+ komunity a práv žen.

Jak již bylo avizováno během vymezení rozsahu, literatura a (ne)dostupné zdroje představovaly jeden ze zásadních problémů při vypracovávání této bakalářské práce. Nejde ani tak o nedostatek dostupné literatury, jako spíše o neúplnost informací, které byly prostřednictvím těchto zdrojů dostupné. Aktivistický rámec myšlenek bylo možné skládat nejen z publikovaných knih a článků, ale také z verbálních záznamů, kde S. Power často rozvíjela své myšlenkové pochody, které byly zásadní pro doplnění kontextu jejího celkového smýšlení. Avšak literatura využitelná k vypracování analytické části práce byla často nedostupná.

Seznam literatury

Abramowitz, M., & Power, S. (2004, 13. září). A Broken System. *The Washington Post*.
Dostupné z: <https://www.washingtonpost.com/archive/opinions/2004/09/13/a-broken-system/f5cb77ab-5c45-4452-83b3-6a58553a10a3/>

ANCA. (2008, 5. listopadu). *Armenian American Voters Help Deliver Obama/Biden Victory*.
Dostupné z: <https://anca.org/press-release/armenian-american-voters-help-deliver-obamabiden-victory/>

Apodaca, C., & Stohl, M. (1999). United States Human Rights Policy and Foreign Assistance. *International Studies Quarterly*, 43(1), 185–198.
<http://www.jstor.org/stable/2600970>

Apodaca, C. (2006). *Understanding U. S. Human Rights Policy: A Paradoxical Legacy*.
Routledge. (113-) <https://doi.org/10.4324/9780203957295>

Belfer Center. (n.d.) *Remarks by Samantha Power: U.S. Ambassador to the United Nations 2013-2017*. Dostupné z: <https://www.belfercenter.org/amb-power-remarks>

Broadwell, P. (2013, 5. června). The Doctrine Of Power. *Prospect Magazine*.
Dostupné z: <https://www.prospectmagazine.co.uk/essays/51295/the-doctrine-of-power>

Clinton, H. (2014). *Hard Choices*. Schuster & Schuster, UK

Dalpino, C. E. (2000, 1. září). Promoting Democracy and Human rights, lesson of 1990 s, Brookings. Dostupné z: <https://www.brookings.edu/articles/promoting-democracy-and-human-rights-lessons-of-the-1990s/>

Dietrich, J. W. (2006). US human rights policy in the post-cold war era. *Political Science Quarterly*, 121(2), 269-294.

Fink, S. (1996). The Anti-Genocide Movement on American College Campuses: A Growing Response to the Balkan War. In T. Cushman & S. G. Meštrović (Eds.), *This Time We Knew*:

Western Responses to Genocide in Bosnia (pp. 313–349). NYU Press.
<http://www.jstor.org/stable/j.ctt9qfngn.15>

Filkins (2019, 9. září). The Moral Logic of Humanitarian Intervention. *The New Yorker*.
Dostupné z: <https://www.newyorker.com/magazine/2019/09/16/the-moral-logic-of-humanitarian-intervention>

Fitzgerald, D., & Ryan, D. (2014). The Libya Exception. In *Obama, US Foreign Policy and the Dilemmas of Intervention* (pp. 92-108). Palgrave Macmillan, London

Haulman, D., L. (1997). Crisis in Iraq: Operation Provide Comfort. *Short of War: Major USAF Contingency Operations, 1997*, 179-188. Dostupné z:
<https://media.defense.gov/2012/Aug/23/2001330108/-1/-1/0/Op%2520Provide%2520Comfort.pdf>

Federal Register (2016, 23. května). A Comprehensive Approach to Atrocity Prevention and Response. Dostupné z:
<https://www.federalregister.gov/documents/2016/05/23/2016-12307/a-comprehensive-approach-to-atrocity-prevention-and-response>

Finkel, J., P. (2014). Atrocity Prevention at the Crossroads: Assessing the President's Atrocity Prevention Board after two years. *Center for the Prevention of Genocide Occasional Papers*, (2). Dostupné z: <https://www.usmmm.org/m/pdfs/20140904-finkel-atrocity-prevention-report.pdf>

Gallup. (2011, 28. březen). Americans Approve of Military Action Against Libya. Dostupné z:
<https://news.gallup.com/poll/146738/americans-approve-military-action-against-libya.aspx>

Gallup. (2013, 3. září). Americans Oppose Military Involvement in Syria. Dostupné z:
<https://news.gallup.com/poll/162854/americans-oppose-military-involvement-syria.aspx>

GenocideWatch. (n.d.). *Directors and Advisors*. Dostupné z:
<https://www.genocidewatch.com/directors-and-advisors>

Haass, R. (1997, 1. března). Starting Over: Foreign Policy Challenges for the Second Clinton Administration, Dostupné z: <https://www.brookings.edu/articles/starting-over-foreign-policy-challenges-for-the-second-clinton-administration/>

Hirschel-Burns, T. (2016, 31. května). The Five Things You Need To Know About Obama's Executive Order on Atrocity Prevention, STAND. Dostupné z: <https://standnow.org/2016/05/31/the-five-things-you-need-to-know-about-obamas-executive-order-on-atrocity-prevention/>

Hoffman, B. (2022). The Transatlantic Alliance and Terrorism: Aligning Responses and Cooperation to Threats and Challenges. *Terrorism and Transatlantic Relations: Threats and Challenges*, 11-31.

HRW (2005, leden). The United States and Darfur. Dostupné z: <https://www.hrw.org/legacy/wr2k5/darfur/4.htm>

HRW (2009, 2. srpna). The United States and The International Criminal Court. Dostupné z: <https://www.hrw.org/news/2009/08/02/united-states-and-international-criminal-court-bush-administrations-approach-and-way>

Chesterman, S. (2011). "Leading from Behind": The Responsibility to Protect, the Obama Doctrine, and Humanitarian Intervention after Libya. *Ethics & international affairs*, 25(3), 279-285. doi:10.1017/SO8926794110000190

Chmela, H. (2006, 1. května). Thousands Rally in Support of American Aid to Darfur. The New York Times. Dostupné z: <https://www.nytimes.com/2006/05/01/us/01rally.html>

Kharoub, T. (2018, 22. června). The US Withdrawl From Human Rights Council Has Little To Do With Human Rights. Arab Center Washington DC. Dostupné z: <https://arabcenterdc.org/resource/us-withdrawal-from-un-human-rights-council-has-little-to-do-with-human-rights/>

Kuperman, A. J. (2013). A Model Humanitarian Intervention? Reassessing NATO's Libya Campaign. *International Security*, 38(1), 105–136. <http://www.jstor.org/stable/24480571>

Lakshmanan, I., & Nichols, H. (2011, 25. března). Samantha Power Brought Activism Inside to Sway Obama on Libya. *Bloomberg*. Dostupné z: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2011-03-25/samantha-power-brought-activist-role-inside-to-help-sway-obama-on-libya?leadSource=verify%20wall>

Lee, M. (2015, 22. dubna) Obama again avoids calling 1915 Armenina killings „genocide.“ *AP News*. Dostupné z: <https://apnews.com/article/1e05515862874067bede2ccb2bf8f667>

Lynch (2015, 5. duben) Dostupné z (<https://foreignpolicy.com/2015/04/05/rwanda-revisited-genocide-united-states-state-department/>)

McAskill, E. & Goldenberg, S. (2008, 7. března). *Obama aide resigns after calling Cliton a „monster“*. *The Guardian*. Dostupné z: <https://www.theguardian.com/world/2008/mar/07/barackobama.hillaryclinton>

Mann, J. (2013). Inside the mind of Samantha Power. *Washington Post*. Dostupné z: https://www.washingtonpost.com/opinions/inside-the-mind-of-samantha-power/2013/06/07/aebf2a32-cef0-11e2-9f1a-1a7cdee20287_story.html

Miller, P., (2011, 30. března). Libya is not Rwanda. *Foreign Policy*. Dostupné z: <https://foreignpolicy.com/2011/03/30/libya-is-not-rwanda/>

Norris, J., & Malknecht, A. (2013). *Atrocities Prevention Board: Background, Performance, and Options*. Center for American Progress. Dostupné z: <https://www.americanprogress.org/article/atrocities-prevention-board/>

OHCHR (2009). dostupné z: <https://www.ohchr.org/en/opinion-editorial/2009/10/us-membership-human-rights-council>

Pomper, S. (2019). Atrocity prevention under the Obama administration. In *Implementing the Responsibility to Protect* (pp. 61-85). Routledge.

Power, S. (2002 a, 11. duben). A Problem From Hell: America in the Age of Genocide, Carnegie

Council. Dostupné z: <https://www.carnegiecouncil.org/media/series/39/20020411-a-problem-from-hell-america-and-the-age-of-genocide>

Power, S. (2002b, 16. červen). Booknotes: A Problem From Hell. [videosoubor].

Dostupné z: <https://www.c-span.org/video/?170542-1/a-problem-hell>

Power, S. (2002c, 3. února). Bystanders to Genocide, The John F. Kennedy Library and Museum. [videosoubor]. Dostupné z: <https://youtu.be/R-VPfkFyDL4>

Power, S. (2002d). Stopping Genocide and Securing “Justice”: Learning by Doing. *Social Research*, 69(4), 1093–1107. <http://www.jstor.org/stable/40971596>

Power, S. (2003, listopad). Samantha Power America and The Age of Genocide. [videosoubor]

Dostupné z: <https://youtu.be/Oo2xxKxWHPs>

Power, S. (2004a, 5. dubna) A Problem From Hell: American Foreign Policy in an Age of Terror [videosoubor]. Dostupné z <https://youtu.be/-DWQ8XXcfLw>

Power, S. (2004 b, 6. dubna). Remember Rwanda, but také action in Sudan. The New York Times. Dostupné z: <https://www.nytimes.com/2004/04/06/opinion/remember-rwanda-but-take-action-in-sudan.html>

Power, S. (2006a). Fixing Foreign Policy Overcoming bipartisan blindness to restore American competence and credibility in pursuit of the national interest abroad. *Harvard Magazine*, 108(6), 26.

Power., S. (2006b, 26. října). A Problem From Hell: America and the Age of Genocide, Baker Institute. [videosoubor]. Dostupné z

<https://www.youtube.com/watch?v=TXDFjlGzh2k&t=3435s>

Power, S. (2007a, 28. dubna). Can Genocide Be Stopped in the Age of Terror? [videosoubor].

Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=CVsXEiJ-pPo>

Power, S. (2007b, 18. října). The US and Turkey: Honesty is the best policy. Dostupné z: <https://content.time.com/time/subscriber/article/0,33009,1673273,00.html>

Power, S. (2007c, 13. listopad). The Age of Genocide, Omnibues Lecture Series
Dostupné z: <https://youtu.be/FkYoGDtIbmE>

Power, S. (2008a, 2. února). *Samantha Power on Obama and Armenian American Issue*.
Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=8yNt7XsV-Dg&t=102s>

Power S. (2008b, 3. března). Conversation with History - Samantha Power, *UC Berkley*.
[videosoubor]. Dostupné z: <https://youtu.be/p719yDbDNXM>

Power, S. (2008c, 11. dubna). Tulane: Samantha Power Discusses Foreign Policy.
[videosoubor]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=jr_J3nn9Kjo

Power, S. (2008d, 12. listopadu). Samantha Power: Shaking Hands with the Devil.
Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=_lZ55gHabAA

Power, S (2008e). Debate U.N. Ambassador Nominee Samantha Power vs. Journalist Jeremy Scahill. *Democracy Now!* Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=QqpQvIT---c>

Power, S., & Pressman, D. (2011, 6. srpna). President Obama Directs New Atrocity Prevention Measures. *The White House*. Dostupné z: <https://obamawhitehouse.archives.gov/blog/2011/08/06/president-obama-directs-new-atrocity-prevention-measures>

Power, S. (2013). *A Problem from Hell*. 5. vyd. New York: Basic Books.

Power, S. (2016, 13. dubna). Rejecting False Choices: U.S. Foreign Policy in the Middle East. *Belfer Center*. Dostupné z: <https://www.belfercenter.org/publication/remarks-ambassador-samantha-power-rejecting-false-choices-us-foreign-policy-middle-east>

Power, S. (2019). Samantha Power „I Regret We Did Not Manage To Get The Full Recongnition“
[videosoubor]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=7IbAS2AYLDs>

Power, S. (2020, 23. září). *HLS Library Book Talk, The Education of an Idealist*. [videosoubor].
Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=vlCz2cEsZoc>

Power, S. (2021). *Education of an Idealist*. New York: HarperCollins Publishers.

Power, S. (2021). *About Samantha Power*. Dostupné z: <https://samanthapower.com/about/>

Rees, M. T. (2021). *Ideas and the Use of Force in American Foreign Policy: Presidential Decision-Making in a Post-Cold War World*. Bristol University Press.
<https://doi.org/10.1332/policypress/9781529215908.001.0001>,

Reuters Staff (2011, 3. března) Arab League Calls on UN to Impose No-Fly zone. Reuters.
Dostupné z: <https://www.reuters.com/article/us-libya-arabs-idUSTRE72B1FI20110312>

Rhodes, B. (2018) *The World As It Is*, Random House.

Rice, S. (2019). *Tough Love: My Story of the Things Worth Fighting For*. Simon & Schuster.

Rosen A. (2016, 26. červen). Making The Anti-Assad Case in Washington. *Table Mag*.
Dostupné z: <https://www.tabletmag.com/sections/news/articles/making-the-anti-assad-case-in-washington>

Sewall, S. (2015, 31. března). Charting the US Atrocities Prevention Board Progress. *Council on foreign relations*. [videosoubor]. Dostupné z:
<https://www.youtube.com/live/sPKslQCA-jU?feature=share>

SIPRI (2011). *UN Arms Embargo on Libya*. Dostupné z:
https://www.sipri.org/databases/embargoes/un_arms_embargoes/libya/libya_2011

STAND (n.d.). *About*. Dostupné z: <https://standnow.org/about/>

Stolberg, (2011, 29. březen). Still Crusading, but Now on the Inside, *The New York Times*.
Dostupné z: <https://www.nytimes.com/2011/03/30/world/30power.html>

Thomas-Jensen, C., & Spiegel, J. (2007). Activism and Darfur: Slowly driving policy change. *Fordham Int'l LJ*, 31, 843.

Toosi, N. (2019, 22. října). Trump pledged to prevent atrocities. Now he may face one on his watch. *Politico*. Dostupné z: <https://www.politico.com/news/2019/10/22/trump-syria-turkey-atrocities-055001>

Totten, S., Theriault, H., & Von Joeden-Forgey, E. (2017). *Controversies in the field of genocide studies*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/978135129500>

United States Congress. (2016, 16. února). S.1635 – Department of State Authorities Act, Fiscal Year 2017 Dostupné z: <https://www.congress.gov/bill/114th-congress/senate-bill/1635/text#toc-ida48257fe4d9347baad467650f3be7d90>

US Embassy (n.d.). *Ambassador David Pressman*. Dostupné z: <https://hu.usembassy.gov/our-relationship/our-ambassador/>

UN (2011, 1. března). General Assembly Suspends Libya from Human Rights Council Dostupné z: <https://press.un.org/en/2011/ga11050.doc.htm>

UNHCR. (2021, 15. března). Syria refugee crisis explained. UNHCR. Dostupné z: <https://www.unrefugees.org/news/syria-refugee-crisis-explained/>

White House (2011a, 28. března). Remarks by the President in Address to the Nation on Libya. Dostupné z: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2011/03/28/remarks-president-address-nation-libya>

White House. (2011b, 4. srpna). Fact Sheet: President Obama Directs New Steps to Prevent Mass Atrocities and Genocide. Dostupné z: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2011/08/04/fact-sheet-president-obama-directs-new-steps-prevent-mass-atrocities-and>

White House. (2012, 23. duben). Fact Sheet: Comprehensive Strategy and New Tools to Prevent and Respond to Atrocities. Dostupné z: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press->

[office/2012/04/23/fact-sheet-comprehensive-strategy-and-new-tools-prevent-and-respond-atrocities](#)

White House. (2019). *Elie Wiesel Genocide and Atrocities Prevention Report*. Dostupné z: <https://trumpwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2019/09/ELIE-WIESEL-GENOCIDE-AND-ATROCITIES-PREVENTION-REPORT.pdf>

Abstrakt

Aktivistka v politice: Samantha Power a lidskoprávní pojetí zahraniční politiky USA v kontextu humanitárních krizí

Cílem bakalářské práce bude provedení diskurzivní analýzy postojů, akademičky a členky administrativy bývalého prezidenta Baracka Obamy, Samantha Power k zahraniční politice Spojených států amerických. Práce bude specificky zaměřena na problematiku týkající se ochrany lidských práv a humanitárně motivovaných intervencí, za něž S. Power prominentně lobbuje. Práce se bude zabývat kritikou americké zahraniční politiky v období 90. let 20. stol. a na počátku 21. století, kdy došlo k řadě humanitárních katastrof. Skrze tuto kritiku budou představeny její vize pro směřování zahraniční politiky a také potenciálu velmoci, jako jsou Spojené státy americké, v řešení mezinárodních humanitárních krizí. Zkoumány budou samotné postupy výše zmíněné Obamovy administrativy, jejíž byla S. Power od roku 2009 do roku 2013 součástí, jakožto členka NSC a poté od roku 2013 do roku 2017 jako velvyslankyně Spojených států amerických u OSN. Stanovená výzkumná otázka k tématu zní následovně: *Do jaké míry se podařilo S. Power prosadit své akademické myšlenky, během jejího působení v Obamově administrativě?*

Klíčová slova: Samantha Power, aktivismus, zahraniční politika, humanitární krize

Abstract

Human Rights Activist in Politics: Samantha Power and the Human Rights Concept of US Foreign Policy in the Context of Humanitarian Crises

The aim of the thesis will be to conduct a discursive analysis of the attitudes of Samantha Power, an academic and member of former President Barack Obama's administration, towards the foreign policy of the United States. The thesis will specifically focus on issues related to the protection of human rights and humanitarian interventions, for which Power has prominently lobbied. The thesis will address the critique of US foreign policy during the 1990s and early 21st century when a number of humanitarian disasters occurred. Through this critique, its vision for the direction of foreign policy will be presented, as well as the potential of a superpower such as the United States in addressing international humanitarian crises. The actual practices of the aforementioned Obama administration, of which Power was a part from 2009 to 2013 as a member of the National Security Council and then from 2013 to 2017 as the United States Ambassador to the United Nations, will be examined. The stated research question for the topic is as follows: To what extent did S. Power succeed in advancing her academic ideas during her tenure in the Obama administration?

Key words: Samantha Power, activism, foreign policy, humanitarian crises